

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM, 32. SZÁM

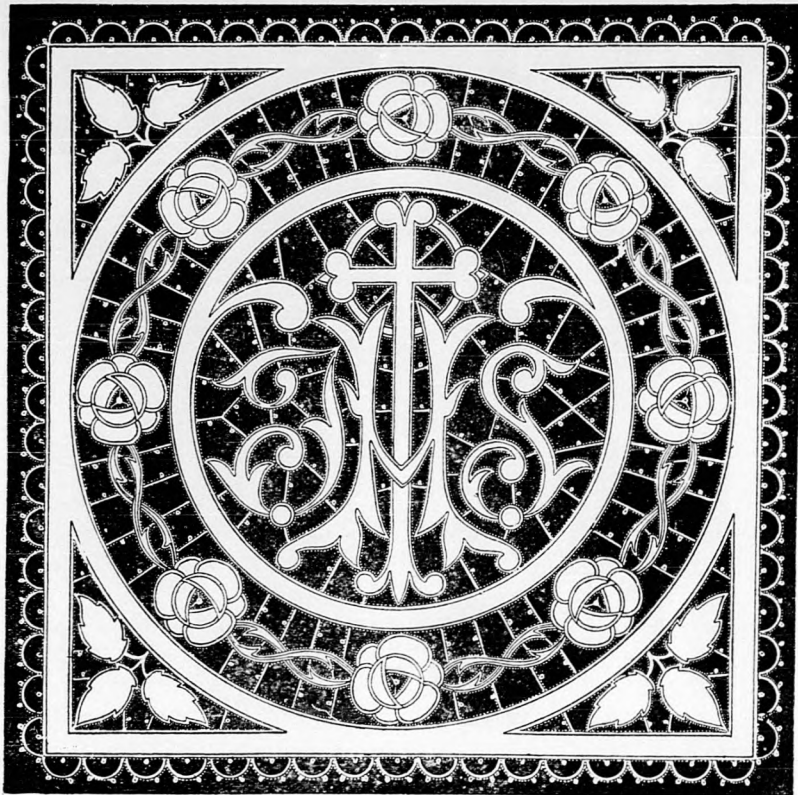
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1939 NOV. 10

FOTO: ANGELO IV., VÁCI UTCA 24

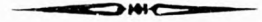
GURA FERENCNÉ BUDAPEST

1.

1
KEHELYTAKARÓ
Lenvászonra előrajzolva, 20×20
centiméter méretben 80 fillér.
Készen géppel hímezve P 2.—

3
SZTÓRFÜGGÖNY
Tüllből készítjük, kézimunka, filé-
betéttel. Árajánlatot az ablak-
méret megadása után küldünk.

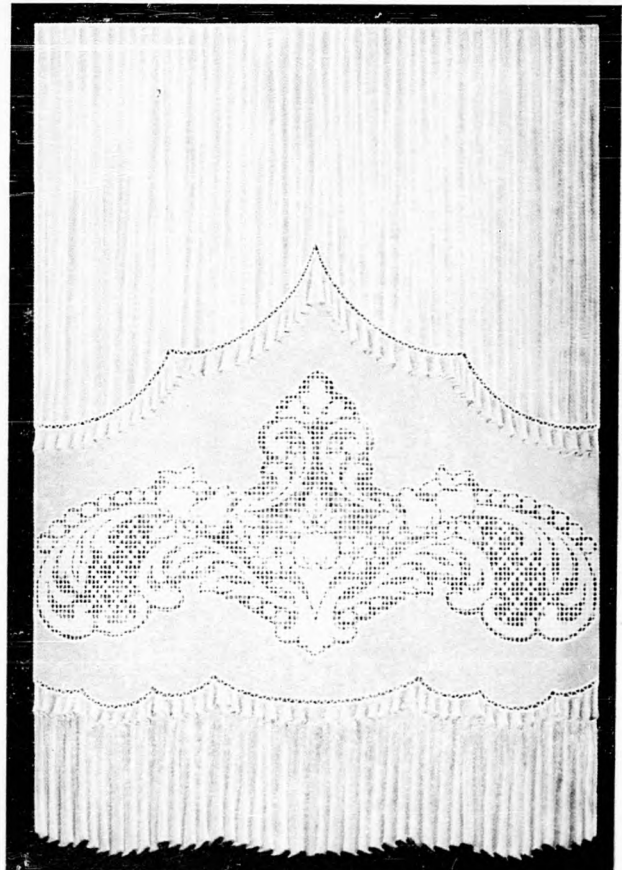
SZIVESKEDJÉK
BIZALOMMAL
FELKERESNI
A
MUL
KÉZIMUNKABOLTJÁT
BUDAPEST
VI., TERÉZ-KÖRÚT 6

3

2.

Divatos horgolt sapka és kesztyű

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM, 32. SZÁM

BUDAPEST, 1939 NOV. 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postakaraképintéri csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

S Z E R K E S Z T I országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

PAPP JENŐ

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

BÓKAY JÁNOS

Ragaszkodom a kézcsókhoz

Megdöbbenéssel olvasom, hogy komoly társadalmi mozgalom indult meg a kézcsók ellen. Hadat üzentek a kézcsóknak, irtóhadjáratot folytatnak ellene. A kultúra nevében. A higiénia nevében.

Nos hát, sietve kijelentem: ragaszkodom a kézcsókhoz. Sőt ezúttal én, aki rendszerint megbocsátó bölcsként egy fáradt legyintéssel vagy egy irónikus mosollyal siklom el az emberi hőbortok felett — ezúttal harcolni is kész vagyok. A kultúra nevében és is. Egy magasabb kultúra nevében.

Nem: nem hagyom a jussomat! És nem engedem megfosztani szerzett jogaitól az utánam következő férfinemzedéket sem.

Milyen férfiak vagytok ti, akik szabadulni akarnátok a kézcsók nyugtatói? Igen: micsoda férfiak vagytok? Volt-e anyátok, volt-e szerelmesetek? És van-e lelketek, fantáziátok, illúziótok, játékos kedvetek? Ismeritek-e a mozdulatok varázsát, siflúsdát, eleganciáját? Tudjátok-e, mit jelent hódítani és mit jelent hódolni?

Nem tudjátok, persze. Majd én megmagyarázom nektek, — ha ugyan megértitek. De előbb mondjátok meg nekem, ti, akik gügyeségekben el akarjátok vetni, mint a féltregevelmő, aki kavicsként hajít el egy drágakövet: mivel akarjátok helyettesíteni a kézcsókot? Mert a kézcsók, ha nem tudnátok, nem csupán üdvözlés, mint a kézragógás a férfiak között. Mindenekelőtt hódolatot jelent, a férfiak örök hódolatát a nő iránt, meghajlást, majdnem megalázkodást, az erős, kemény, törheteilen férfi önkéntes megenyhülését, önkéntes fejhajlását a nő előtt... aki előtt nem röstelli e szimbolikus mozdulattal elárulni gyöngességét. Hódolat, hála, meghatótság, rajongás — lovagi mozdulat, amelybe mint izesítő fűszer, kis játékos irónia, galád kis udvarlás is vegyül olykor. Néma beszéd e, galáns érzékelteése olyan érzéseknek, amelyeket szavakba foglalni, ha nem is lehetetlen, de esetlen és banális. Hogyan akarod háládat, elismerésedet, vonzalmaidat tudomására adni a nőnek meghittén, lopva, világítással, férfi önérzeted feladása nélkül, ha nem egy néma kézcsókkal? Hogyan kérsz bocsánatot érted bánkodó anyádtól, hogy mondasz köszönetet érted szenvedő asszonyodnak, hogyan, igen hogyan rejted el a szemedből hirtelen kibugyanó könnyeket?... Lehajolsz mélyen a finom fehér kéz fölé, áhítatosan, majdnem szertartásosan, csüggved, megadó mozdulattal, alig-alig érinted ajkaddal, de a fejed pár pillanatra itt marad lebukó arccal a szaporábban lélegző keblek közelében, s mire felemelkedel, mint térdeplésből a hívő, szemedben ott borong mindaz a vallomás, amire nincsenek szavak. Vagy talán el akarod dadogni rekedt hamis hangon, amit olyan simán, olyan egyszerűen, olyan kecsesen kifejezhetsz egyetlen kis mozdulattal, el akarod hebegni, hogy: «Milyen csodálatosan jó maga... Milyen csodálatosan szép maga... Milyen csodálatosan kedves maga...» Nos, úgy-e?... Nincsen olyan művésze a szavaknak, aki ezt meg tudná tenni hangulatrontás, illúziórontás nélkül.

Persze, tudni kell a módját! Mindenekelőtt: nem szabad felhúzni magadhoz a felédnyújtott kezét, lustán, kényelmesen, megtakarítva a meghajlás fáradságát, hanem lassan le kell rá ereszkedni, hogy súlyos fejed ott nyugodjék előtte, kezére borulva. A nő pedig észrevehetetlen mozdulattal főléd hajlik, s megalázkodó fejed láttán kedve támad megsimogatni a hajadat szabad kezével, becézően, meghatóttan, amit meg is tesz néha, tanu vagyok rá. Amikor aztán felemelkedel s eléred a szemevonalát, egy pillanatra találkozik a tekintetetek, a szövetség, a közösség egy nemével, ha eddig idegenek voltatok is egymásnak. Ne legyen a tekintet hosszú és ne legyen jelentőségteljes, ne legyen aláhúzott, s a világért se legyen öntelt vagy hódító, mint ahogy maga a kézcsók se legyen több, mint mindössze egy mozdulat, egy lehellet, egy szimbólum. Játék ez a férfi és a nő között, érzelmi játék, lovagi játék, de őszinte játék. A legnemesebb, a legstílusosabb, a legkultúráltabb mind között.

Tudjátok-e ti, milyen szép, milyen érdekes, milyen kifejező a női kéz? Lemon-

dani róla?!... Hosszú halvány kezek, bágyadtak és szelídek; puhák, párnások és simulók; aprók, mint az ékszer, vagy mint egy dobogószívű kis verébfióka, amely elvész egy fíftiténvér rengetegében; remegők és nyugtalanok, vonagló ujjakkal... Együgyűség, szenvedés, fátsultság, szenvedély — szüzieség, asszonyosság, hervadás, tavasz: kezek, áruló női kezek, más és más mindegyik, más a tapintásuk, a melegségük, az illatuk (az illatuk!), nem lehet velük betelni. És milyen sokféle a kézcsók. Az anyádnak adott kézcsók. Az egyetlen, amely még ennél is nemesebb: arra a vértelen, arra a csodálatosan kifinomult és csodálatosan szelíd kézre adott csók, amelyet az az asszony nyujt feléd büszke és fáradt mozdulattal, aki világra hozta gyermekedet... Vagy az az irgalmas csók, amely egy formátlan, durva kis kezét ér, csak azért, hogy egy örömetlen, elveszett árva teremts, aki nőieségét már szinte elvesztette a munkás robotban, egy pillanatra nőnek, királynőnek érezze magát, aki előtt meghajlik, meghódol, megalázkodik a férfi, az előkelő, a dőllyős, a diadalmas. Láttatok-e már e kis felszabadított rabszolgánok tekintetét? Elvarázsolt, fátyolos szemükben a hátát, a mámort?... Vagy a ravasz kis kézcsók a csitrinek, akit még nem illet meg a férfihódolat és aki óvatosan húzza el előled a kezét imádandó ügyetlenséggel, fülig pirulva... Vagy a könyörgő, az esdeklő kézcsók új szerelmesednek...

Ah, mennyi minden... mennyi emlék, mennyi illat, mennyi élmény... És a moderneke, a falelkűek, a higiénikusok (alík nem akarnak kézcsóktól szenvedett fertőzés következtében meghalni!), kimondják a kultúra szent nevében: halál a kézcsókkal! Jöjjen a shake hand amerikai módra: gyors mozdulattal elkapni a kezét, felrántani a magasba, megcibálni jól, aztán elhajítani! Hát csak csináljátok, kedveseim, egészséggel. Én megmaradok a kézcsók mellett, mindhalálig megmaradok mellette, ha az utolsó ember leszek is a földön, aki kezét csókol a nőnek.

IGÉRET

A Tátra felől nagyon gyorsan szálltak a felhők. Kicsit pityergős volt az ég. A nap bújcskát játszott s a szél csak úgy sentergett az útakon. Tamás hosszúkat lépett lassan, az asszony meg aprókat és gyorsan, így haladtak egymás mellett. Szép beszédes gondolatok sejtelmeskedtek körülük. Kertnézőbe mentek Tamáshoz. Mert Tamás kertet rendezett be, noha ezt senki nem hitte volna. Azért ment az asszony is „kértlání.” Kis elnézéssel hagyta, hogy Tamás vezesse, mint ha a gyermeknek kedvére akarunk tenni. Uglátszik megunt a öltönyök, nyakkendők és ezüsttárcák gyűjtését s most néhány facsemétét meg rózsafát gyűjtött. Tán megunt már hallani, hogy „Ej, ej Tamás, maga haszontalan és semmirevaló”. Mindenesetre a jóra való igyekezése is valami, majd szépen megdicsérem: „szép, szép, csak így tovább. A fáknak gyökereik van, ez már maradandó valami”. — így szövegezte az asszony a serkentő dicséretet. Aki Tamást ismerte s jólszabott angol ruhában látta félkilenckor a bankba menni, nem hitte volna, hogy áprilisban minden reggel ötkor felkelt, ásába törte a derekát, gereblyézt, zsinnyel húzta meg az egyenest az ágyások között. Kutat is ásott és apró gödröket, abba meg cseméket ültetett. Úgy ám, a levelük sem hervadt meg, elevenek voltak és mézessáruak, mint a kisgyerekek. Eperleptől a csemegezőlőig, ibolyától a krizantémig ígérte a kert a gyümölcsöt és a virágot. Zöldre festett madárházikó is állt a kert közepén. A cölöp bádoggal fedve, hogy valami barbár macska hozzá ne jusson. Hamar odatalált egy cinegepár is. Fecsegték. A him komolyan és megfontoltan, a kicsi madárasszony meg csivogott össze-vissza. Tán esküdjött, tán hazudott, tán ígért. Ha nem a szavával, kacér rüplésével, pici főböltinásokkal vagy csak szemrebbénésekkel tette. Tamás, mint az óriás járt-kelt a törpe kertben s vakfényű mosoly mögé rejtette örömét.

— Igen, ezt én teremtettem. A hegyoldal tele volt mészkövel, először azt kellett kiszednem. Mindent magam akartam végezni...

— Nehezére esett?

— Ó nem, semmi volt az egész.

— És hol a kő?

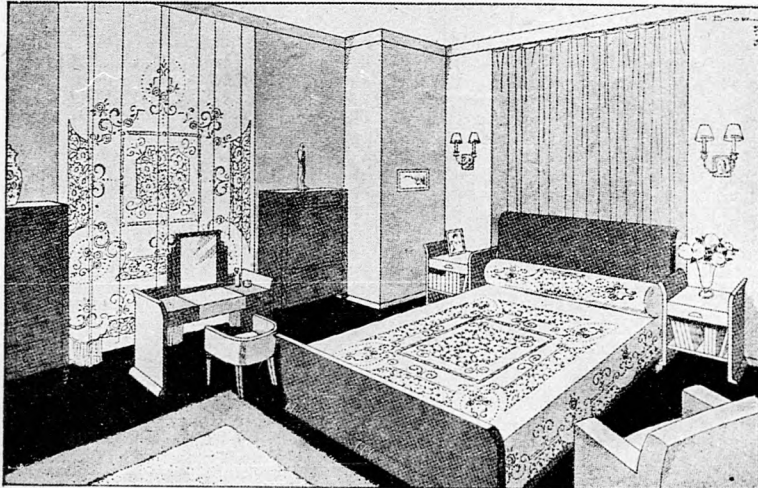
— Itt. Ezt a műromot építettem belőle. A kövirózskákat Szádelőlből hoztam a sziklafalról, ahol együtt jártunk...

— Szép.

— Sokat fáradt. Mutassa a kezét.

Tamás az asszony elé tartotta a tenyerét. Feltörte a szerszámok nyelc.

Aliggyógyult sebek helye piroslott benne. Az asszony arra gondolt: „Most kellene elmondani a serkentő dicséretet. De nem jutott eszébe a szöveg. Egyáltalán semmi nem jutott eszébe. Kicsit lehajolt, felhajtotta a fátylát, megcsókolta Tamás tenyerét s utána behajította az ujjait. Nem is látta a Tamás arcát, noha jó lett volna. Lenézett a finom porra. Egy hangya kecmegett ott, azt figyelte, míg Tamás meghatottan tartotta összecsiszkott tenyerét. „Ígérte.” — gondolta s erre tán az asszony is rádöbben. A fátyol már az arca előtt libegett. Nem is ment be a házba, hogy Tamás anyjának kezét csókoljon, pedig úgy tervezte. A villanyos-megállóig kísértette magát. Fellépett és besurrant. A súly, ami tekintetét a földre húzta, lemaradt. Ismét az a könnyű Móka-asszony volt, aki a Tamás tenyerébe „helyezett csókot is elintézi aival, hogy: „móka”, noha el kell ismernie s ez elég ostoba dolog — hogy ott a kertben nagyon meghatotta mind az, amit látott. Lám a Tamás fát ültet, aminek gyökere van. Használt a sok asszonyi dorgálás és megérjük, hogy a vídám gavallér „Tími-Tómi” komoly Tamás lesz. Végül jól jár vele valamelyik lány. Hitába: férfineveléshez csak asszony ért. Könnyelmű ifjak férjanagygyá gyúrása asszonymunka, a lányok mégis haragszanak az asszonyokra, noha nekik nevelik a férjüket. Móka-asszony gondolata már keresgél a lányok között: melyik lesz az, aki megszedi az epret Tamás kertjének ágyásairól.

Angolmadeira hímezű ágyterítő és függöny.*

Móka-asszony tudta, hogy az nagyon sokat jelent, ha az embernek nem üres a tenyere, ha hosszú útra indul. Van mit gyümölcsözöztetnie. A Tamás tenyere pedig már nem volt üres. Naponta végignézte a csemeterőket. Csupa ígérte! — gondolta s utána lopva a tenyerére pillantott s érezte, hogy benne melegszik Móka-asszony csókja. Még azon a nyáron falat húzatott a negyedik szoba közepén. Nagy ásatásokat végeztek az egyik feleiben s hamarosan elkészült a fürdőszoba s mellette a színes bútorzatú öltöző. Egyelőre csak a nap pipérkedett a tükör előtt. Néha Tamás is bement, megállt a szék támlája mögött s olyan modulatokat tett, mintha a haját simogtatná valakinek. E modulat már nem a Tími-Tómié volt, hanem a Tamásé, kiről úgy mondták, lázasan készülődik valamire, noha ő nem lázasan: bölcsen és megfontoltan készülődött.

Ősre a facseméték mind beváltották az ígérte. Felelősségteljes, komoly fáknak bizonyultak. A cinegével azonban baj volt. Egy csivogó csepapaté után elszállt a kis madárasszony. A him akkor is komolyan és megfontoltan csevegett. A másik talán azt mondta: „nem így gondoltam” vagy azt, hogy „móka” volt.

A lányok nem nagyon dicsőítették a Móka-asszony emlegeté férjinevelést. Tími-Tómi, a drága vídám fiú, a táncoskedvű és mindenre kapható gavallér, eltűnt. Sokszor panaszkodtak, hogy nélküle nincs mulatság. Tími-Tómiól Tamás lett, beíratkozott az egyetemre, a jogot bújja és a paragrafusokat táncoltatja. No és? Végül is mi hasznuk van ebből nekik? Móka-asszony vígasztalt: — Sebaj, hamarosan bankügysz lesz, meglátjátok s közületek valamelyik megnyeri. Az ilyen készülődésnek az a vége...

— Igen s azért, hogy egy megnyerhesse, mindannyian nélkülözözzük. Ugyis megnyerhette volna bármelyikünk, ha közöttünk maradt volna, vídám, mint régen.

— Őnzök s amellet csacsi gyerekek vagytok. Igenis az egész leánytársadalomnak áldozatot kell hoznia azért az egy választottért. De érdemes. Ez szép áldozat.

A lányok vártak. Jólmutkban évődtek, táncoltak Tími-Tómiával, vagy azt álmodták, hogy éppen ők: Duci vagy Ivánka a választottak, akiért a többieknek kell lemondaniuk Tamásról.

*

Ez is ősszel volt, amikor a tavaszi ígérte nek valóra kell válnia. Tamás a tenyerébe nézett. Az ígérte jól gyümölcsözött. Az ügyési teendőket már most is ő intézi. Ami még hátra van, magától jön. A fáknak megerősödött a gyökere. A kert közepén magas kilátó is épült. A perspektiva gyönyörű, a szép tág látóhatár a hegyeken túl titkos ködbe vész. Majd ketten bontogatják...

A lányok várták Tamást s Tamás valóban el is indult. Elindult és megérkezett... Móka-asszonyhoz. Az asztalon két hatalmas karsú virágkosár állt. Tamás kertjének beváltott ígérte: az egyikben virág, a másikban a legszebb gyümölcszemek. Tamás komolyan és megfontoltan beszélt. Móka-asszony ámult, majd így felelt:

— Nem így gondoltam...

— És ez? — szóló számonkérőn Tamás miközben a tenyerét mutatta. (Most úgy látszott: egészen üres.) Móka-asszony is sokáig nézte, majd mosolygott:

— Ugy... maga arra gondol? Kedves Tamás, hiszen az csak „móka” volt. — Most a füléhez hajolt Tamásnak s mintha nagy titkot árulna el, súgta: — Hanem a lányok várják! Nagy áldozatot hoztak szegénykék, lemondtak Tími-Tómiról egy társukért, akit majd Tamás párjának választ. Siessen...

Unokatestvérek

A kastélyban egész otthoniasan voltak. Csak a család. Jó az ilyen kedélyes meghittség nyáron, amikor az embernek nincs kedve, a nagy melegben, az etikethez. A terrazon volt terítve, tarka abroszon, ezüsttel, de olcsó porcellánal. A ház ura vizes hajjal, fürdőköpenyben jelent meg az asztalnál. Tréfásan mondta: — Bocsanatot kérek, hölgyeim és uraim. Van talán valami kifogásuk a toolettem ellen?

Nem volt senkinek. Az öreg gróf leült kövéren, rózsásan a hideg tusztól. Megreccsent száztíz kilója alatt a kerti szék.

Rózsa, az idősebbik lány rendesen föl volt öltözve, a nyakáról otkolon illata lengett, sárga bírral díszített fehér antilop-cipő a lábán. Szegény, egy kicsit púpos volt, pedáns a külsejére és mint a nyomorék soványak, jobban is bírta a meleget a többieknél. De a húga, Kitty, még mindig nem húzott harisnyát. Annak a fehér antilop-cipőnek az ikertestvére volt rajta, amilyent a nénie viselt, csupasz lábszára tarkálta a fölkapart szűnyogcsipéséktől.

A grófné szivarja gyújtott, orrára tette a pápaszemét és ránézett a lányra lábára: — Húzz harisnyát, Kitty!

Kitty tiltakozott:

— Miért kínoz, mama, amikor olyan isteni így. És mit ennének a lábom nélkül a szégyen szűnyogok?

Kacéran egymásra tette a lábát. Csakugyan nem volt mit szégyelnie. Szép lába volt. Karcsú, napsütött, finom, napszitta pihékkel. A szűnyogcsipéséktől olyan illatú, mint a mezei virág.

— Esetleg jöhet valaki! — gondolkozott hangosan a grófné a szivarja füstjén keresztül.

Mindenki az orszagút felé nézett a kerti virággruppok fölött. Darazsak döngtek, csönd volt, nyári porában az orszagút mozdulatlanul húzódott a címeres kapun túl. Kitty rezignáltan legyintett:

— Ki jönne? Még a telefon sem csöngetett egyszer sem egész nap. Ez Cspike-részika háza.

A nénie feléje fordult ferde vállával és enyhén szekánt, nevelő hangon mondta:

— Az mindegy. Nem illik.

A csupaszlábszárú leány a testvére arcába nézett. Kedvesen jegyezte meg:

— Púderes az orrod, szívem!

Rózsa nem haragudott. Megszokta már, hogy ezek a lusta, egészséges emberek nem veszik tudomásul apró szúrásait. Az abrosz tele volt lehullott rózsaszirmokkal. Fölvett egyet és tearózsaszín bársonyával letörülte a püder az orráról.

A grófné — tetterős hölgy volt — tovább töprengett:

— És mi lenne, ha mink mennénk át vacsorázn Luluékhoz?

Ez a «Luluék» egy másik kastély volt a Dunántúlnak ebben a bájos csücskében. Negyvennégy kilométernyire Saspataktól. Kitérőn úton. Kipróbált boldog volt, hogy a hintó dűt két és fél óra alatt. Lehet telefonálni. Ha haitkor indulnak, éppen idejében vannak ott. Éjfélig a lovak kipihenik magukat. Háromra már ügyben is lehetnek itthon.

— En nem megyek! — mondta a púpos lány sértődötten. Nem szerette vendégségben mutogatni magát. Egészen más, ha hozzájuk jönnek vendégek. Otthon finomnak és biztosnak érezte magát. A szalón lámpáin nagy sötétsárga selyemernyők voltak. Bizonyos sarkokban intím félhomályt lehetett csinálni, amelyről tudta, hogy illik a szeméhez és homlokához. Rossz vállával belesüppedhet a díván párnáiba. Egészen csinos, ahogy elképzelte a látványt, kiszállva önmagából.

Kittynek ez az idea tetszett. «Luluéknál» vendégek vannak. Lehetséges esetleg egy kis tánc. Sőt annak is varázsa van már egymagában, hogy az ember hajnalig főnmaradhat.

A grófné azonban kezdett visszatáncolni:

— Ott óra kocsin!... Mint egy északsarki utazás! — és méregette magában, megéri-e a kényelmetlenséget a meghitt terefere Luluval?... Aztán eszébe jutott a bridsz. Nagyon szerielett kártyázni. Söhajtozott a két lehetőség választóján.

Ekkor egy nyulánk fiú állt föl a heverőszékből. Nagyon a nyárnak volt öltözve, nyitottnyakú ingben, foltos sportnadrágban. Elhanyagolt, poros, borzas, de kedves, rangos, mint egy jóvéréből való, fiatal foxterrier.

— És én mi vagyok? Otti néni elfelejti, hogy én az autómval vagyok itt? Gyönten kilométer, ha nagyon megnyomom, nekem nincs több háromnegyed óránál.

A grófné gyanakodva nézett a fiúra. Az unokaöccse volt. Nyári vendég. Azaz, hogy nem is az. Család. De ahhoz mégis eléggé férfi, hogy félte tőle a leányát, azt a szűnyogcsipéses lábát. A dolog úgy kezdődött, hogy a gróf vett észre valamit. Nem volt az öreg indiszkrét. Nem is akart «üveget» csinálni. Inkább véletlenül kottyanította ki egyszer a felesége előtt:

— Olyan impresszió van, drágám, hogy ezek közt a csirkefogók közt van valami. Mintha csókolózni láttam volna őket reggel a kertben.

Innen kezdve a szerető nagynéni féltékeny sárkányává változott. Nem szól, azt méltóságán alulnak tartotta volna egyelőre. De örökös, éber figyelmével ráfékűt a fiatalok életére.

Az unokatestvérek a gyanú előtti boldog időkben naponta tízszor bújtak el valahová csókolózni. Most minden elbújás lehetetté vált. A grófné szintelenül a nyomokban volt, szivarjával és kézimunkakosarával. Boyd kisasszony, a lóarcú, sárgafogú angol társalkodónő is nagyon elszemtelenedett a ferdevállú Rózsával együtt, akinek epés magatartásán érzett valami anyai megbízatás.

A fiatalok nem beszélhettek egy bizalmas szót sem. Csak a szemükbe volt írva a fülhaborodás, amikor egymásra néztek: «Mi történik itt? — Disznóság!»

Mármost az ilyen kirándulás csiníhat valami váratlan sánszot. És a fiú hevesen ajánlotta is a kocsiját, amely régi típusú Ford volt. Köhögő, olcsó és magas, mint egy ódi duplagallér.

Kitty csatlakozott:

— Nem értem, mama, mitől fél? Laci tökéletes sofőr.

Laci önértetesen jelentette ki:

— Tavaly két második helyem volt a svábhegyi versenyen.

A grófné bizalmatlanul nézte a fiút:

— Befelordítasz minket az árokba!...

Hallgatott, gondolkozott. De egyre hatalmasabb erővel jelentek meg képzeltében a francia kártya bűvös ábrái, a szép fekete pikkék és piros carreauk, végé elhatározta:

— Nem bánom, menjünk! Maga jön? — fordult a férjéhez.

Az öreg úr udvarias könyörgéssel felelt:

— Jobban szeretnék itthon maradni, drágám! — és gyönyörrel gondolt a korai lefekvésre az aludtjai-vacsora után, a keresztretény-uiságra és arra a képre, hogy így talán elblicceli egész napra az öltözködést.

A ferdevállú leány keserűen beszivta az ajkát:

— En semmiesetre sem megyek! — jelentette ki nyomatékosan. És amíg Kitty öltözni rohant, ő hosszú olvasásra berendezkedve leült, ölében a Forsyte Saga ötödik kötetével.

*

Az út szerencsés volt. A vacsora is. Tánc is volt. Bridsz is. De akármít csináltak is az unokatestvérek, semmi négyeszműközi dolagra nem nyílt alkalom. A grófné «Lulu» házának idegen miliójében is sárkányserűen vivagzott. Valami gyilkos és gúnys erőszakossággal rákényszerítette az unokaöccsét, hogy ott kártyázzon vele egy partiban, amíg Kitty gramofonzenére táncolt az ebédlőben, amelynek parkettjén az inasok felgöngyöltették a szőnyeget. Negyedegykor indultak haza. Laci odaállt tyúkreteszérű, magas Forddal a kastély főljárója elé. Fölhúzta vastag kesztyűit.

— Jöjjen, Kitty. Ujlon ide mellém a kormányhoz.

A grófné sasszemével rendreutasítón rávillogott:

— Kitty hátra fog ülni hozzám!

A fiú sóhajtott. A szűnyogcsipéses leány idegesen érezte, hogy vannak pillanatok az életben, amikor az embernek a mamája teher. Az öreg dáma fölkapaszkodott a kocsi. Az inasok a térdére terítették a plédet és odaraktak a lábához három üveg dunsztosnak elített paradicsomsaláttát, amely specialitásról «Lulu» háza volt nevezetes és amely ajánldékpisizott volt arra a csomag feketeárvácska-magra, amivel Saspatak grófnéja kedveskedett.

A kis Ford elindult a kastély előtti jegegyesoron. Kitty hátrafordult és még egyszer búcsút intett «Luluéknak», akik sokáig kint állottak a terrazon, megvárva, amíg az autó reflektora eltűnik a kanyorodóban.

A hold nem sűtött, de azért gyönyörű, tisztá, meleg éjszaka volt, amelyet a csillagok még mélyebbre és sötétebbre varázsoltak messzi ragyogásukkal. A fekete táiban sehol egy lélek. Csak a kehes kis motor zakatolt ambiciózusan az alvó dombok közt.

A szűnyogcsipéses lábú leány hallgatott és haragudott. Az jutott az eszébe, hogy ha a fiú nem olyan ügyetlen, ha nem engedti becsípni magát a jártékba,

táncolni lehetett volna vele, ki lehetett volna táncolni egy figurában, csak úgy véletlenül a sötét teraszra.

A grófné egy szellemes impasszra gondolt, amelynek segítségével megcsinálta azt a bizonyos, robbert jelenő, kontrázott slemmet.

Egyszerre csak a kocsi megállt. Laci elengedte a volánt és kimászott az ülésből.

— Mi történt? — kérdezte a grófné ijedten.

— Mindjárt megnézem! — mondta nyugalmasan a fiú és iassan körüljárta a kocsit. Ahogy az autó megállt és a motor lármája megszűnt, mélyseges éjszakai csönd született, teli tücsökcirpéléssel, békakurutytyolással. A reflektor fényében molypillék árnyai jelentek meg, égett pléh- és benzínzűd füstölögött.

— Pneumatik? — érdeklődött Kitty kíváncsian.

A fiú bosszúsnak látszott:

— A, dehogy. Valami a motorral, vagy a fékek.

Kinyitotta a motorszekerényt, belenézett. Aztán spórolósan eloltotta a reflektort és meggyújtott egy kis gyertyavéget, azzal világított a kocsi kerekei alá. Járt, kelt, dolgozott. Szerszámokat szedett elő nagy csöröpöléssel. A hátsó keresztgengely alá tette az emelőt, kezdte fölfelé csavarni a kocsit.

— Kiszálljunk?! — kérdezte Kitty. És már ki is szállt. Örült, hogy mozoghatott. Odaállt nézni, hogy dolgozik az unokabátyja.

A grófné is kászálódni kezdett plédjei között. De a fiú gyöngéden visszapakkolta lábát a takaróba:

— Mardion csak, Otti néni, nyugodtan. Teli van a föld békával!

Csakugyan, a sötét földön, mint a megelevenedett göröngyök, kövér varangyos-békák ugráltak az autó körül.

A grófné arcán sértődött kifejezés jelent meg:

— Meddig fogunk itt rostokolni?

— Kis félóra! — felelte a fiú és porköpenyegét leterítette a földre, jól be a kocsi alá, a levegőbe emelt hátsó kerekek között. Azzal maga is lehasalt, eltűnt deréki, csak a két lába, meg a csípője látszott:

— Kérem, Kitty, legyen olyan jó, tartsa kicsit közelebb a gyertyát!

A szűnyogcsipéses leány fogta a babszemnyi kis gyertyát, letérdelt a köpenyegre és bebújt a fiú mellé, a kocsi alá:

— Mi baj?

A fiú halkán a fülébe súgta:

— Semmi! — és már bele is csókoit a leány nyakába, a finom kis pelyhek közé, a selymes bőrre, amelynek enyhe mandulaillata volt Chanel fantáziájától.

— Ugyes dolog! — mondta hangosan és elismerően Kitty és hagyta, hogy a fiú mohó gyöngédséggel beléharapjon az orra hegyébe.

Kéiheti koplalás után voltak és most egymás mellett feküdtek az olajos vászonköpönyegen, a magasépítésű, régi Ford levegőbe emelt kerekei alatt, pontosan a mama lába alatt, aki odafönt sóhajtozott plédjeibe burkolva.

Hanem vigyázni kellett. Három gyors, éhes kis csók után Kitty fölállt, előrement a szerszámshéjához.

A fiú kiabált a kocsi alól:

— A harapófogót kérem!

Harapófogó? — Félkézzel csikorogni a srófokon, félkézzel ölelkezni. Megint öt kis csók. Megint séta a kocsi körül.

A grófné haragudott:

— Az ördög vitte volna el az összes autókat!

Laci is játszott a nagyon ingerüllet:

— Igy van az, ha az ember ilyen régi vacakon jár! Ilyen ócska talicskán! — de közben enyhe lelki-furdalást érzett, mert hiszen a derék «kis öreg», ahogy a kocsiját hívta, makkegészséges volt. Ártatlan, jószágos, önfeláldozó. A világ legmodernebb búvóhelye szerelmes fiatalok számára.

Jártak, sróftáltak, kopogtak, a kocsi alá másztak. Lázasan gruppirozták a munkát. Közben az idő mult. És a meleg, csillagos éjszakában lassanként elnehezdedett a grófné szempillája. A sarokba húzódtott, kinyitotta kényelmesen a lábát. A tücsök szűlt. El kell aludni erre a cirpelő zenére. És a grófné el is aludt, ahogy egy tisztalelkű, idős dámadhoz illik, aki nem szokta meg az éjszakai lümpölásokat.

Kitty lassan körüljárta a gépet, aztán visszazogugolt a porköpenyegre:

— Mama elaludt! — súgta halkán.

— Akkor kár a benzinért! — mondta a fiú és óvatosan elfujta a gyertyavéget, amely egy üres gyufaskatulyára volt ragasztva.

Ebben az időben történt, hogy Kovács-Kis János csendőrvezető rendes éjjeli szemleűtját végezte biciklijén. A hátán keresztbekötte a karabély, sáskazöld zubbonyának mellén a hadiküntetések éremszalagja. Komoly, bajszos, negyvenes magyar volt, kakastollai megmozdultak a csákóján, amikor a pedált megnyomva, simán gyorsítani kezdett, mert a sötéthez szokott szemével észrevette az út szélén a dögölt autómobil. A kocsi alatt lepett fiatalok kiprultan, hunyorogva néztek belé a fénybe, amikor a biciklilámpa parányi reflektorának sugárköre váratlanul rájuk világított. De megjedni sem volt idejük, már hallatszott a csöndes, lovagias bariton, ahogy egy igazi férfi beszél olyan helyzetben, amikor tapintatra van szükség:

— Pardon. Azt hittem, valami baj van. És Kovács-Kis János tovább is ment biciklijén, okosan, simán, csöndesen. Apró lámpájának fénye, messzi szentjánosbogár.

Török közmondások

Arany kulccsal minden ajtót ki lehet nyitni.

A ló kiugrik a hámból, az ökör szintén, de kettőjük között megdöglik a szamar.

Asszony a férjéből nagyvezírt is csinál, ha akar, de ugyanígy koldússá is tudja tenni.

Amelyik nő tekintetét a földre sűti, az gyújtja lángra legkönnyebben a sziveket. Az olyan ház, ahová libát várnak, nem éri be egy tyúkkal.

A szomszéd tyúkjá a szomszéd szemében libának látszik.

Aki már egyszer tejjel leforrta magát, a joghurtot is úgy fogja inni, hogy előbb jól megjűjja.

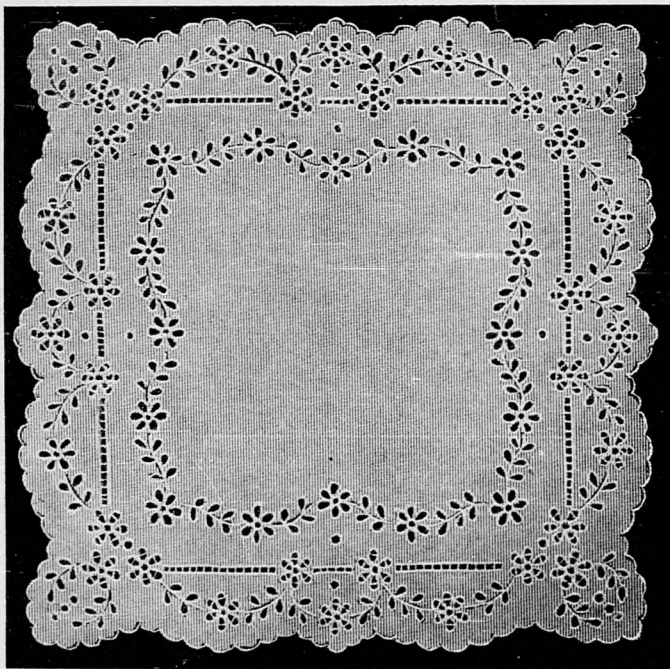
Mézes szavakkal még a kígyót is ki lehet csalni barlangjából.

Még mindig jobb egy gazdagnak lábvégnél meghalni, mint egy szegénynek a fejénél állni.

Aki jön, rendszerint felhívja a figyelmet arra, aki már eltávozott.

Jobb ma egy tojás, mint holnap egy tyúk. Az úr ígér, a paraszt megtartja.

A történelem állandó ismétlésekből áll.

Madeira hímzésű mitli. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6.

Csurka Péter

CSENDELET A LÁPOKON

— Lújjek még?
 — Hán patrony van?
 — Valami hat... De vakra van még puskapor a 'ascskóba.
 — Akkó' jó... Lújj még egyet az irázi major felé!
 Elpukkant a lövés. Vörös tűzcsovány okádott a mordály. Pillanatra megvilágította a két betyár arcát. Az egyik, a vénebb, sáskéven ült görnyedten, a fiatalabb, a mordályos, törpe ihar alatt állt. Arrébb két ló nekihazajla, hasig sárosan a füvet harapta. A tűzcsova fényében feltükröződött az irdatlan messzi lápok vize, a náderdőkől síkongva riadt fel sok ezer madár. Nádifarkasok üvöltöttek.
 — Nincs teteje ennek a lüdüzsenk!... Evvel éppeghogy úthaigazítjuk a pandurokat...
 — Nem értesz te ehhe! — nyögött az öreg.
 — Nem ijednek meg ezek ettül a puskázástul!
 — Fogd bé a szádat!... Ha gyere ide, oszt takarj bé a szűrömmel!... Kegyetlenül ráz a hideg... Serked a vér a hátambul megint... Nem állította el az utilapu...
 — Nem jó a utilapu lúttsebur... Engem, miko' taval a szemmártoni juhászok összeszurkáltak a Gicsaj-esárdába, hát büörklevelet kevertem össze zsurlófüvel, osztég avval mosogattam mindennap ifélkor... Azonkévül pég kancatejert ittam, amit Okányi Zsofka hurcolt bé lopva a péteri erdőbe.
 — Más a' — nyögött az öreg — ha az embert összeszurkálják, mint mikor hába lúvik. Ugy esik olkor, mintha a serét a tüdömbé vóna... Megájj Pikó Bálint!...
 Pikó Bálint pandurmester volt, a betyárok réme, üldözője. Pedig azt mondja a fáma, hogy fiatalabb éveiben Pikó is ott legénykedett a sáréti buckák mélyén, árvalányháj lenggett a kalapja mellett, többizben kifosztotta a cirkói kasznárt és többszámbei árendásokat.
 Harmadnapja, hogy bevette magát a két betyár a lópvidék kellős közepébe. Egyre jobban szorult a hurok körülöttük. Őt társuk már Újfaluban láncraverve várt sorsára. Közben a roppanterejű Gazsit hátbaserétezték.
 — Lújj még egyet! — szólt újra a vén betyár erőtlően.
 — Minek puszticcsam a seréte ebbe a vaksetébe?!...
 — Ne pofázz, ha lújj!... Tartsd magosra azt a puskát!
 — Nem lúvök! — hegyelt a fiatal.
 Először tette, hogy szembeszállt a rettegett Gazsival. Mint rongydarab görnyedt a vénülő ember. Most mit féljen tőle?
 — Add a puskádat!
 — Nem adom!
 — Te nyálás, tete... kódisfajzat!... Kiháséntalak!
 Halk röhögést nyomott el a száján a legény. A vezér felemelkedett, de erőtlően esett vissza. A sötét olyan volt, hogy neki lehetett támaszkodni. Éjfél felé sűrű szítalással megereedt az eső, verte őket egyenletes zuhoggással. A sebesült ordast, a sebláz marcangolt, felüdítette a hideg zuhatag. Ledobta szűrét, levette zsiros kalapját, hasonfekve végigdült a sáson. Beszédbé kezdett:
 — Te cudar, te!... Assziszed, hogy én beledöglök ebbe a lüvésbe? Tudom, hogy ezt várod, te zabifajzat!... Hogyha majd kinyulok, elvedd a pénzemet, meg mindent, amit itt hordok a tarisznyámba!... Hát ezen ne hitekedj, mer' e' megfordítva lesz, de még mindig...
 Felállt. Állt mereven. Aztán pár lépést tett a fa felé, de érezte, hogy jártányi ereje sincsen. A fiatal észrevette, hogy a hirhedt crejú Gazsi feléje lépeget, inába szaladt a bártorsaga.
 — Hát lúsz, vagy nem? — kérdezte rekedten a vén.
 — Ha olyan nagyon kedve tartja...
 A puszka eldőrdült.
 — Nahát!... Mastan gyere ide mellém!
 Leülték. A roppant erejű Gazsi fel-felnyögött, ha marta hátát a fájás. Ilyenkor felváltva káromkodott s beszélt.
 — A betyárságho' tálentum is kell... Nem azér lüvetek hébe, korba, hogy netalántan o'tanál valámek pandúrt... Senem azért, hogy rájuk ijesszek... Más foganattya van ennek...
 Az eső erőshödött. A fiatal fázosan húzta szűrét öszszéb magán. Amaz pedig óvatosan lehúzta subáját, aztán esztpitykés laljbiját.
 — Kegyetlen melegem van!... Nagyon jólesik ez a hüvös eső... De hát hogy folytassam, éppeg az a célzatom, hogy a lüvéskebül megtuggyák, merre vagyunk... Csalom én a pandurokat magam után... Ha' jüjjenek!... Egy szálíg belévesznek a moocsárba!
 Most lendült a sötétben irtózatos karja. Rettenetet ütött a mellette kutyaként szükölő másikra. Mint kis bogár, meg elfricskázna a levélről, repült el mellőle s nyögő sóhajjal nyúlt el az ázott fűben.
 — Nahát, ezet akarom! *
 A nap még valahol a Káspi-tó felett járhatott, de már a távoli hegyek ormain lebegő fényével szúrte a sötétet.
 A legény feltápázkodott. Apró fekete szemét ide-oda forgatta, míg lassan ráeszmélt, hogy mi történt vele. Szüri Gazsi szapora lélekzessel horkolt. A legényre most nagyon ránehezedett az ütés. Sokszor megalázta már ez az irdalmatlan ember, de még soha meg nem ütötte. Most visszaadhatna neki mindent. Közérlől beléserétezhette nyitott szájába. Minden bankó az övé lenne, amit a váradi postakocsiól vettek el és az is, amit a károlyi marhavásárosoktól szedtek el három héttel ezelőtt. Öszszeáll Okányi Zsofkával, más vidékre megy, tisztességes életet kezd...
 Amint így biztatgatta magát, különös hangokra neszelt. Ugy rémlett, mintha a kőhalmi buckák irányából alakok gomolyognának. Nagyokat csobban az iszapos víz. Dermedten várt. A hangok erősdötek. Szitkok értek a füléig.
 — Verje az Isten őket!... Itt pusztulunk el!

Már lovak prűszköltek, horkangattak, nyögtek, korbácsok csattogtak átázott bőrükön. Valaki feljajdult:
 — Végem van!... Elmerülök... Segítetek!

Háromzori ordításba fulladt a szó. Azután csend lett. A betyár állt fázosan a hajnalban. Beteljesedett a hirhedt ember kívánsága. A pandúrok bejöttek a kelepőcébe. Mellettük vezetett párlepésnyire a keskeny, járható út, amit csak a betyárok ismernek, melyről letérni egyenlő a halállal. A fiatal felrázta a vén betyárt.
 — Odanézzen! — mutatott a vergődők felé.

Nyögve tápázkodott fel a rettenthetetlen ember. Kőröröm gyulladt ki viaszsárga arcán. Görnyedt teste kiegyenesedett és lassú léptekkel elindult az ösvényen a halállal vívodék felé. Intett a legénynek is. Kövesse! Már felismerte Pikó Bálintot. Megsüvegelte. A pandúr-mester lovaslót együtt nyakig ült a vízben, a felkelő nap és a halálfélelem sárgára festette az arcát.
 — Hát megjöttek kendtek, Pikó uram, Laboda ecsem, Vári Laji bátyám? Durkó Misi meg már el is aludt a nagy fáradtságtól, látom! Vagy tán tülleim ijedt meg, azér butt a víz alá?... Hehe...
 A pandúr alatt még vergődött a ló, de ő maga talán már halott is volt...
 — Nézzé kend, Gazsi fiam — reszkett a pandúrvezér. — Ne hagyjon itt elpusztult bennünket!... Tegyen valamit!... Nagy halával leszek...
 — Tán még kiszedi a seréteket a hátamból, amiket tegnapelőtt erisztetetél hébe...
 — Ispotályba szállétom kendet!... Otán meg, ha meggyógyult kend, újra szabad lesz kend, mint az égi madár!... Arról felelek...
 — Gyanétom, hogy azért igyekeztek hát kendek eddig, hogy nékem ezet tudtul aggyák... Haha...
 — Minket a törvény nógat, t...hati kend! De most már mint felebarátok kiáltozunk kentekhez! Hozzanak köteleket, húzzanak ki minkőt az halálbul!... Híre lesz ennek a vármegyébe!... Az alispán medáliát akaszt kennek a mellére... Hajaszála se görbül meg!... Pandúrok lehetnek kentek, ha akarnak...
 — Na, akkó inkább a halál, mint pandúr!... Nem aljasétom le magamat!... *

Sokára tört meg a cudar ordas. De csak megmozdult a szíve a halálra gyötört arcok láttán. De kemény akart maradni, hetykén szólt oda a pandúroknak:
 — Hát nézzék! A lovaknak, szegény okatlan állatoknak a kínját nem tudom tovább nézni!... Kihúzzuk lovaslót együtt, de azután visszahajgáljuk kenteket a vízbe... Te legény, szaladj a kötelekért!
 *
 — Na, Pikó uram!... A kötelet a víz alatt hurkolja kend a ló egyik első lábára! Bedobta a kötelet. Nekifeszültek.
 A lovak rázkódtak, prűszköltek, a pandúrok alétlan nyúltak el az esőtől csillogó fűvön.
 — Eccóval én most megént szabad madár vagyok?!
 — Szabad kend!
 — Megdögzotam ezé' a szabadságér?
 — Magszóglát kend!
 Állt meredten, sárgán, mint sudárfa. Egyszer csak mélyet köhögött, megtántorodott. Aztán elvágódott. Habos vér bugygyant ki a száján. Szeme üvegesen meredt az aranszínű napha... *

Elöl ment a legény a keskeny útvesztőn. Ülőben feküdt a betyár holtteste, a nyeregkápához kötözve. A pandúrok levett szüveggel ügettek utánuk. Az elhagyott sügeten pedig egy gazdátlan ló nyerített.

Fajmalacok

Két koszos yorkshiri malacot vettem alkalmilag a köhalmi vásáron, hogy legyen, ami turkáljon az udvaron. A volt gazdájuk, egy térdigciszma, füligkalap mirkvasári szász az istrangot, amellyel a hátsó lábuk meg volt kötve, a markomba nyomta és ott hagyott. Csak ezután jutott az eszembe, hogy nincs szekerem, amivel haza vigyem, vonatra pedig nem ültethetem. Hozzá köthetném egyik villanyoszlophoz, míg keresek valakit, de addig ellopják. Szerencsére az Isten odahozta Pólya Jóska szomszédomat, s mivel ostor volt a kezében, nem tagadhatta le, hogy szekérral jött. Mikor meglátott, akkorát kacagott, hogy a hasa egészen megfájdult tőle.

— Mi a sújt csenál, tekéntetes úr? Miféle rusnya békákat árul?

— Árulja a fene, Jóska, Hirtelen elmene az eszem, s megvevém őket. Most nincs, amivel haza vigyem.

— Tegye a zsebibe őket! — mulatott Pólya Jóska. — Még el is alusznak benne, míg haza ér.

Figyelmesen megszemlélte a malacokat, s rájuk köpött.

— Pü, meg nem igézlek! Szen ezeket maga orrba verte. Egészen a homlokikbba türődik az orrik. Oh, hogy a tüzlángja vessen fel csóré ártánjait! Példa két állat! Tudja, mit ajállok?

— Mit, Jóska?

— Szép leptiben hajtsa el a szabóhoz, s varrasson gúnyját reik! Az éccaka megfáznak.

— Ne tréfáljon, Jóska, hanem forduljon erre a lovakkal, s hányjuk fel a saroglyába!

— Fel nem tenném semmiért a szekeremre! — tiltakozott jókedvűen az ember, de csakhamar jött is a szekérral és már messziről kiállt:

— Takarja le valamivel, nehogy a lovak meglássák, mert mindakettő csikózó, s még meg találják csudálni!

A szekérekasban egymás mellé húzódtott a két rózsaszín malac és egyet sem viccsant. Utközben elbeszélte Pólya Jóska, hogy az ügyvédekkel volna valami baja, s nem ártana, ha én is szólnék valamit az érdekében, amit meg is ígértem.

— De ismernem kellene az ügyét, hogy tudjak hozzászólni, — tapogatóztam. Pólya Jóska elkomorodott.

— Elég cudar ügy! . . . Válok az asszonytól.

— Elment magának a szép esze? — rivallok rá.

— Az ezután válik meg, — legyezi a lovat az ember.

— Ha meghót volna, még a kicsi körmivel is ki kellene ásnia, amilyen szép, ügyes asszony a maga felesége!

— Hallod-e, Sármany? — rikkant oda büszkén a lovának Jóska.

— Miféle szamárság miatt kaptak össze?

— Jól es mondá. Szamárság . . . Hogy nem fiú lett, hanem leánka . . . Már a gyermek, aki született, tudja-e? . . . Hirtelen mérgező ember vagyok. Én biza ágyastól feltettem az asszont a szekérra, s haza vittem az anyjához. Nem hiszem, hogy ne hallotta volna, — magyarázgatta Pólya Jóska.

— Hallottam valamit.

— Hát ezért. Holnap kéne, hogy legyen a tárgyalás.

— Az nem megy olyan könnyen. Ki az ügyvédje?

— Zoltány úrfi.

— No majd érdeklődöm nála.

Közben megérkeztünk a malacokkal a fogadóba „Tajfel úr“hoz. Azért Tajfel úr, mert ez a szójárása, hogy: — „Ich bin ein armer Teufel.“

Ami pedig egyáltalán nem igaz, mert akinek olyan bora van, mint neki, az nem szegény ördög. Különbösen rendes vendéglő, külön színnel a szekernek, külön a masináknak.

Szoba is kettő van: a korcsoma, s az „étteröm“. A népeknek egy ügyes ropogós falusi leány hordja az italt, az uraknak „kisasszonyuk“ van.

— Mikor indulunk haza? — kérdeztem a szekeresemet, hogy ahhoz tartsam magam.

— Csak végezze a dolgát!

Amíg a különböző megbízatá-

soknak eleget tettem, már estére hajlott az idő. Csak a Tajfel úr kapujában jutott eszembe, hogy a Pólya Jóska dolgát teljesen elfeledtem. Majd mondk neki valamit, vizagstálódom, különben is miért avatkozzék az ember a más családi ügyébe. Csak úgy szemmel megállapítom, hogy a lovak ropogtatják a szénát az „állás“ alatt, tehát nem hagyott itt az én emberem. Hirtelen falok valamit, hogy legyenek készen, ha indulunk. Le is telesszem egy kis kerek asztalhoz. Tajfel úr előzékenyen és mosolyogva siet oda. — Kit látnak szemeim? — mondja németül és mindjárt beszédbe elegyedünk.

Éppen azt fejtegetjük, hogy lesz-e infláció, mikor nyílik az ajtó, s bédudav rajja Pólya Jóska a feleségével, a saját és ellenfele ügyvédjével. A válóper tanúi is elékerülnek.

— Tessék, tessék! — nyitja a külön szobát Tajfel úr.

Jóska mellém orozodik és boldogan megdöfi az oldalamat.

— Kibékülénk!

— Okosan tették! — dicsérem.

— De csak most az egyszer! — kotytyant bele az asszony. — Ha még egyszer úgy talál csinálni velem, nincs az a vagyon . . .

— Akkor költözzék hozzám! — mondja gavallérosan az ügyvédje.

— Netene! — büszkélkedik Jóska.

Neki ülünk a békevacsorának.

A fiatal piros-ropogósra sült malacpecsenye, kitűnő, küküllőmentí bor mellett éltetjük az „új párt“. Éjfél körül még köszöntőt is mondk rájuk. Tetszik. Hogyne tetszenék. Pólya Jóska is, Tajfel úr is ragyognak a meglegedéstől. Alig akar szétoszlani a társaság. Szerencsére az egyik ügyvéd után küld a felesége, mire a másik ajánkozik, hogy: „vállalom a képviselőletet“.

— Ne menj!

— Maradjon, doktor úr! — biztatja Pólya Jóska is. — Ügysem válok el soha többet az életben.

Az asszony szerelmesen dől hozzá, s azalatt az ügyvéd megszökik.

Fene tudja, hány óra lehetett, mikor felültünk a szekérra . . .

Már a falu végén jártunk, mikor felzökentett a szekér a szundikálásból.

Akkor jutottak eszembe a malacok. Mint gondos gazda, hátra nézek a saroglyába, s akkor látom, hogy malacnak híre-helye sincs.

— Hó, Jóska! Baj van! . . . Ellopták a malacokat!

— Lopták a fené! — morog hátra Jóska. — Nézze meg jól, mert ott kell, hogy legyenek!

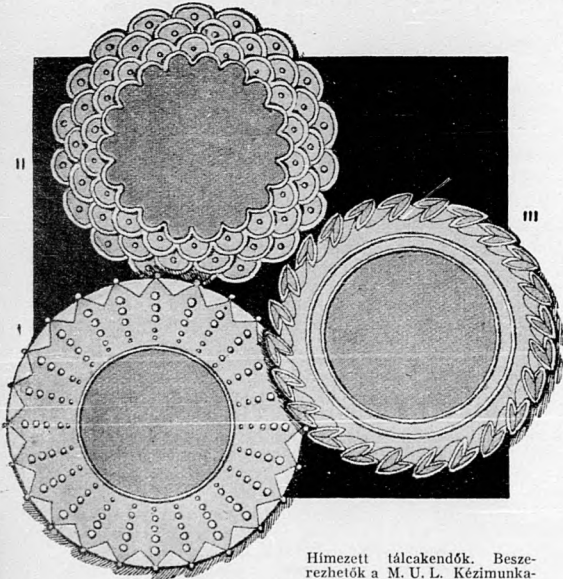
— Itt nincsenek! — matatok a setében.

Az asszony teszi magát, mintha aludnék, Pólya pedig kuncog az ülésén.

— Nem eshetnek, mert az este megévők őket! . . .

— Megettük?

— Azokat meg! . . . No ne búsúljon, majd ellátom én a tekintetes urat malacokkal . . . Gondoltam, mért kacagtassa magát az egész faluval két ilyen példa, tetves malac miatt . . .

Hímezett tálcakendők. Beszereshetők a M. U. L. Kézimunkaboltjában

Aki bérbeadta a Fehér Házát

Nemrég halt meg Los Angelesben Amerika egyik legismertebb és leghírhedtebb embere: Arthur Fergusson. Az újvilág elferdült mentalitása benne látta „a világ legnagyobb kereskedőjét”. Mi azonban, ha ösztinket akarunk lenni, nem nevezhetjük másnak, mint „a szélhámosok királyának”. Fergusson személyével kapcsolatban nem érezhetjük kötelezőnek a „de mortuis nil nisi bene” erkölcsi normáját. Ez a férfi, aki életében felrúgott minden tételes és lelki morált: nem vindikálhat magának ilyen kivételes bánásmódot. Hiába, mégis csak nagy ember- és lélekismerők voltak az ököre görögjei. Hermesz istenben nem csupán a kereskedők, hanem a — tolvajok védelmezőjét is tisztelték. Úgy látszik, ennek a kétféle tulajdonsággal rendelkező görög istennek védelme alatt állott Fergusson.

A NELSON-EMLEKMŰ „ELADÁSA”.

Első nagystílű üzletét — magyarul: szélhámoságát — Londonban bonyolította le Fergusson.

Összeismerkedett egy multimilliomos sertészízlalóval, aki Nyugat-Amerika keltős közepéből látogatott el Londonba, s egy kereskedelmi Napoleon gögijével kezdte:

— Mit kóstál ez a város?

El is határozta, hogy csikágói parkját — kerül, amibe kerül! — valódi angol emlékművel fogja ékesíteni.

— Ha eljönnek hozzám a barátaim — mondta —, el akarok henecegni, hogy mennyi dollárt fiztettem érte!

Fergusson rögtön kitalálta, hogy Mr. Sam valami egészen különlegeset akar és nem éri be régi kandallóval, fegyvergyűjteménnyel, gót faliszőnyegekkel, effélékkel. Ezidőtájt tisztogatták a Trafalgar-Square-en levő Nelson-emlékművet. Fergusson beszélt a munkavezetővel: — Egy boldog amerikai fog idejönni, hogy megkérdezi, mit csinálnak a szoborral. Azt fogja válaszolni: elszállítjuk innen, mert a városrendezési tervek szerint útban van és más jön a helyére...

A többi elintézte az ötfontos bankjegy. Fergusson pedig Mr. Sam-mel megjelent a Trafalgar-Square-en:

— Talán meg tudjuk venni a Lordmayortól ezt az emlékművet. Innen ugyanis elszállítják, amint tesszik látni.

Mr. Sam megkérdezte a munkavezetőtől:

— Igaz, hogy ez a szobor elkerül innen?

— Ugy van, — hangzott a válasz.

Öt font: mégis csak öt font!

Fergusson folytatta a tárgyalásokat. Az amerikai lefizetett neki ötezer aranyfontot, ő pedig pecsétes írást adott, hogy „a szobrot elszállíthatja”.

Ezzel a „kezdőtökével” Fergusson Amerikába hajózott. A póruljárt sertészízlalón pedig heteken keresztül kacagott egész Anglia.

„BÉRELETI SZERZŐDÉS”, KILENCEVENKILENC ESZTENDŐRE.

Amerika akkor még a „korlátlan lehetőségek” hazája volt. A milliomosok úgy bújtak ki a földből, mint a gombák. Ezek a milliomosok, kivétel nélkül, nagy gyermekek voltak: erre spekulált Fergusson barátunk.

Egy kaliforniai milliomos reprezentatív lakást keresett Washingtonban, mert azt akarta, hogy az elnök székhelyén legyen fényűző otthona. Az ő lakásközvetítője lett Fergusson. Az ajánlott lakások egyike sem nyerte meg a milliomos tetszését.

Véletlenül ebben az időben az elnök nagyobb yacht-utazásra ment, miért is — néhány szolga kivételével — mindenkit szabadságra adott a Fehér Házban. Mindennap néhány órán azonban nyitva volt a palota, hogy az idegenek megtekinthessék.

Ezt használta ki Fergusson, aki hatalmas borralvált adott a Fehér Ház felügyelőjének.

A háznessé férfiú aztán a kaliforniaiak alaposan megmutatta a palota minden zegézugát. A milliomos kijelentette, hogy hajlandó évi 10.000 dollár bért fizetni a pompás lakásért, sőt előre kifizet két évi bért, ha 99 esztendőre szóló szerződést kötnek vele.

Fergusson „szállította a bérelet szerződést” és felvette a 20.000 dollárt. Képzhetjük, mennyire elcsodálkozhattak a Fehér Ház alkalmazottai, amikor egy szép napon bűtor-szállító kocsi egész regiménte állott meg a kapuk előtt, a kaliforniai pedig büszkén tudomásukra adta:

— Bérbé vettem kilencevenkilenc évre az egész házat! Újra fogom bűtoroztatni, a régi berendezést pedig az utcára dobom.

Nem is kell mondanunk, hogy Amerika, sőt az egész világ heteken keresztül kacagott a boldog kaliforniai, aki azt képzelte, hogy pénzével mindent megvásárolhat.

„PARANCSOLJA A NEWYORKI SZABADSÁG-SZOBROT...?”

Fergusson harmadik szélhámosága volt talán mégis a legszenzációsabb. Newyork egyik leghatalmasabb emlékműve a Szabadság-szobor, amely feledhetetlen hatással van mindenkire, aki hajóval érkezik a Hudson partjára.

Igy járt ezzel a gigászi szoborral egy ausztráliai férfiú is, aki ráadásul töménytelen whisky el fogyasztása után kötött ki az Újvilág partján. Fergusson rögtön akcióba lépett. Bizalmasan közölte, hogy neki személyes jóbarátja Newyork polgármestere és Newyork-állam kormányzója. Különben is, ebben a városban mindent meg lehet venni, csak éppen elég pénz kell hozzá. Hát ő majd megkísérli, hogy megvegye a szobrot és minthogy úgyszólván nagy szállító-cég tulajdonosa, be fogja csomagoltatni és egy hajó fedélzetére szállíttatja. Az ausztráliai sugárzott a boldogságtól. A Szabadság-szobrot már ott látta Melbourne kikötőjében, mint az ő ajándékát hazájának. A vételárát, amit azonnal is kellett fizetnie, nem is találta túlságosan nagyknak. Szó sincs róla, jelentős összeg volt, de mit meg nem tesz az ember, hogy honfitársai kiváló embernek tekintésék!

Ennek az ausztráliainak is az lett a sorsa, mint Fergusson korábbi két áldozatának: kikacagták...

*

Fergusson azonban nem volt telhetetlen. Amikor úgy érezte, hogy elég pénze van, visszavonult és Los Angelesben telepedett le, ahol tovább kacagott az új Amerika gigászi ostobaságain. Ennek köszönhetőe jó étvágyát és nyugodalmát, amíg a nem jart német élete órája.

Új regényünk

A jelenlegi szűkös papírviszonyok mellett háromszor is meg kell gondolnunk, hogy elraboljuk-e a drága helyet a **Magyar Nők Lapja**-ban olyan kézirat számára, amelynek folytatásai esetleg hónapokra kötnek bennünket is és kedves olvasóinkat is. Megmutattuk, hogy kisebb terjedelem mellett is állandóan gazdaga, tartalmas és rendkívül változatos lapot lehet csinálni. A hálálkodó levelek száza és száza tanuskodnak erről. Viszont nem tudunk tovább kitérni olvasóink másik nagy táborának sürgető kívánsága előtt sem, hogy

legyen folytatásos regény is

a **Magyar Nők Lapja**-ban.

Megörizve az eddigi magas színvonalat az elbeszélésekben és cikkekben, elhatároztuk, hogy ez év december 1-től kezdve helyet szorítunk a regénynek is. A nyár óta sok kézirat közt válogattunk, valóságos házi versenyt rendeztünk a magyar és a külföldi írók műveiből, számtalan új regényt is irattunk s különös nyomatékkal hangoztattuk a jeles írók és írókné előtt, hogy mi az az anyag és melyik az a terület, amely bennünket elsősorban érdekel. Mondanunk se kell, hogy a **tehetség munkáját** tettük a döntő szemponttá, azzal a határozott kikötéssel, hogy ez az alkotó **tehetség ne a romboló, hanem az építő erők és eszmék** alázatos szolgálatában álljon. Azt kerestük, hogy ki emeli ki költői kézzel azt, **ami szép, ami jó, ami nemes és ragyogó**. Szempontunk volt még az is, hogy az író mondanivalóját kösse össze a szerelem fénye, mint ahogy az életünk fölött is ott ragyog mindig a szerelem.

Hosszú rostálás és kéziratolvasás után

találtunk ilyen regényt.

Hogy mi a címe és mi a tartalma, azt a november 20-iki számban közöljük. Egyelőre csak annyit jelzünk, hogy **történelmi tárgyú**, hogy magyar író írta és

hallatlanul izgalmas.

Hősei a világtörténelem óriási alakjai, akik minden idők legszebb és legveszedelmesebb, de egyúttal legokosabb asszonya körül vívják meg harcukat a dicsőségért és ennek az asszonynak a kegyéért. Míg nem jön egyszer egy kemény férfi, akin nem fog a szerelem és leseperi a világ színpadáról ezt a gyűlöltető asszonyt.

Új regényünk színhelye

a Földközi-tenger egyik ma legaktívabb csücske s ahol ma is gigantikus érdekek ütköznek össze, de ma nem egy világszép asszony szeméért és csókjáért, hanem az **olajért, gyapotért, aranyért és más földi javakért**. Csak a cél változott, az érdekek és a helyszín ugyanaz. S mennyivel izgalmasabb volt ama régi viadal, amely egy asszony mosolyáért mozgatta meg a légiók ezreit, mint a mai, amelyik hivány ércekként készül lángaborítani a világot. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy kísérjék figyelemmel lapunk

november 20-iki

számának ugyanezt a hasábját, mert itt mondjuk el: miről szól s ki írta

december elsjei számunkban kezdődő új regényünket.

KÁRTYA VIRTUS

Szendrő Laci minden vasárnap átkocsizott Simándyékhoz. Nagyszerű alsóspartikat lehetett játszani vele és Simándy Kálmán ragaszkodott fiatal partneréhez.

Szomszédbírtokosok voltak. Szendrő Laci háromszáz hold egészséges földön gazdálkodott, Simándy Kálmán ötszázon. Remekül megvoltak egymással. A kártya összehangolta őket. Hanem az igazság kedvéért meg kell mondani, hogy Szendrő Lacit nemcsak az alsócsaták örömei vonzották át vasárnaponként, hanem Simándy Kató lélegzetelállító szépsége is. Igaz, nem tudta, hogy rendezze magában a Kató ügyet, mert ez a kislány kiismerhetetlen volt. Amikor odasuhant mellé habzó lila ruhájában és mosolygó száján kileskelődtek vadítóan fehér fogai, Szendrő Laci úgy érezte, hogy ez a mérhetetlen szépség neki kínálkozik. Máskor pedig olyan érdeklenül ment el mellette, mintha nem ismerné. Ilyenkor aztán a legbiztosabb partit is elvesztette.

Simándy Kálmán pedig mosolygott a színes lapok mögött. Hej, nagy kártyatudós volt ő, kiolvasta Laci váratlan ügyetlenkedéseiből a szerelmet. De nem szólt semmit. Bölcsen megnyerte a játszmat.

Ezen a vasárnapon is begördült Szendrő Laci könnyű homokfutóján a Simándy-portára.

— Szervusz, Kálmán bátyám! — kiáltott a szőlőfuttató verandán hűsülő Simándy felé.

— Szervusz, Laci — szólott vissza a fiatalembernek a gazda és jólesően bizsergett benne a játék előlegezett izgalma.

— Katóka itthon van-e? — kérdezte a fiatalember, a veranda felé tartva.

— Eppen menni készül, — színelte a közömböst Simándy, kinek hajában ott bujáltak az öregség fehér hajszálvezetékei.

Kató, mintha csak bizonyítani akarta volna édesapja szavait, útrakészen megjelent a mély árnyékban sötétlő üvegajtó mögül.

Kezet nyújtott Szendrő Lacinak a férfin parányi menyeyi vilám futott keresztül.

— Hogy van, Laci? — kérdezte, de választ sem várva apjához futott, megcsókolta magas homlokát és odasimulva duruzsolta:

— Este nyolc órára jövök haza.

Kezétcsókolom, apa...

És már sietett is le a lépcsőn.

Közben egy tizedgramm mosolyt ajándékozott a porbasújtó fiúnak.

Szendrő Laci kétségbe volt esve, amikor a távozó Kató után nézett. Megint semmi jel.

A terve is összeomlott. Ugyhatározott az úton, hogy ma tisztázza a helyzetet. Megkérdezi Katót, remélhet-e? ... Most aztán mindennek vége.

— Hová megy Kató? — nézett Simándyra gyámoltalanul.

— A városba utazik Laczkó Judittal. Színházba mennek délután.

Simándy Kálmán nagyot nyújtózott és ezzel jelezte, hogy befejezett minden magánügyet, jöhet a kártya.

Szép új paklit bontott. Vidáman siklottak a világítón friss lapok ujjai között és orra megtelt az új lapok nyomdászogával.

A két játékos ünnepélyesen szemben ült egymással. Simándy sugárzott a délután lehetőségeitől. Szendrő Laci pedig elhatározta, hogy ma délután feleljeni fog a kártya mellett. Belefúrja magát a játék kalandjaiba. Hiszen vérbeli kártyás ember volt. Más ilyenkor leissza magát, esetleg verset ír. Ő a merész játék veszélyeiben keresett orvoslást a sebzett szerelemre.

— Hát fiam, mit mondasz? — kérdezte Kató édesapja és elégedett szemlét tartott a saját

lapjai felett. Aztán várakozva nézett partnerére.

Szendrő Laci beszélni kezdett a lapból. Elgondolkozó arccal bementa a szász játékos és az utimót.

Simándy megbillentette fejét:

— No, azt még meglátjuk... Tudod mit, fiam, menjen ez a játék kontrával...

Szigorúan nézett a fiúra, mintha halálos ítéletet olvasott volna rá.

— Szóval kontrával? — morzsolta a szavakat Szendrő Laci és figyelmesen tovább vizsgálta lapjai értékét.

Most nagy, halálos csend állott belvlenkor dől el, hogy az ellenfél rekontrázik-e. Kártyás ember legcsodálatosabb pillanatai ezek. Összecsapás előtt.

Szendrő Laci merészen döntött a parti sorsáról.

— Rekontra — mondta és kezében, mint a penge villant meg az adu ász. Simándy keze fürgén tette a választ a lapra.

A csata visszavonhatatlanul elindult. Egy-egy váratlan hívás és ütés hatására arcuk megrándult, mintha megsebesítettek volna egymást. Szikráztak a levegőben a kártya színei. Zöld és piros vágta át egymást. A karcsú makk alsó ijedten esett az adu kilences bonyolult szerkezetére. Vidáman pattant az asztal lapján a bohém tők ász és szegyenkeze hullott mellé a pedáns zöld felső.

A lapok fogytak a játékosok kezében és Szendrő Laci érezte, hogy elhamarkodta a rekontrát. De hősiessen tartotta magát, mint a várkapitány, aki már látja a kikerülhetetlen végzetet, de nem adja meg magát.

Utóljára fenyegetően s diadalmasan jelent meg Simándy kezében az adu alsó és letartóztatta Szendrő utolsó lapját.

Az első parti véget ért.

— Ezt csúnyán elvesztettem, Kálmán bátyám — szegyenkezett Szendrő.

Kis alapon játszottak. Óvatosan, ügyesen, szórakozásért. De azért a partiért és az elvesztett rekontráért mégis négy pengő negyvenet kellett kifizetni.

Ez a parti aztán megpecsételte a délután sorsát. Szendrő Laci egymásután veszítette a játszmákat. Hiába volt minden kabala. Kicsérélte a székét, «gusz-tálta» a lapokat. Elragadta a vesztes szekere.

Délután ötkor kiürült Szendrő zsebe.

— Kálmán bátyám, nem játszom tovább. Elfogyott a pénzem — nevetett a vesztesek keserű vidámságával, — pedig még szeretnék veled játszani. Érzem, most fordulna meg a lapom...

Simándy szemrehányóan nézett fiatal barátjára:

— Ejnye, fiam, adok én neked kölcsön

— és már oda is tolt neki négy vasok

ezüst ötpengőst.

De Szendrő Laci tiltakozva megcsóválta

fejét:

— Köszönöm, Kálmán bátyám. Kölcsön-pénzből nem játszom... Az nem az igazí...

— Hát akkor játszunk adósságra — vélte a házigazda.

A fiatal földesúr arca elkomorlyodott.

— Idehallgasson, Kálmán bátyám —

kezdte és szeme tisztán csillogott a józan szavaktól, — nem szokásom nekem

az ilyesmi... Vége annak a világnak

Magyarországon, amikor kártyán szór-

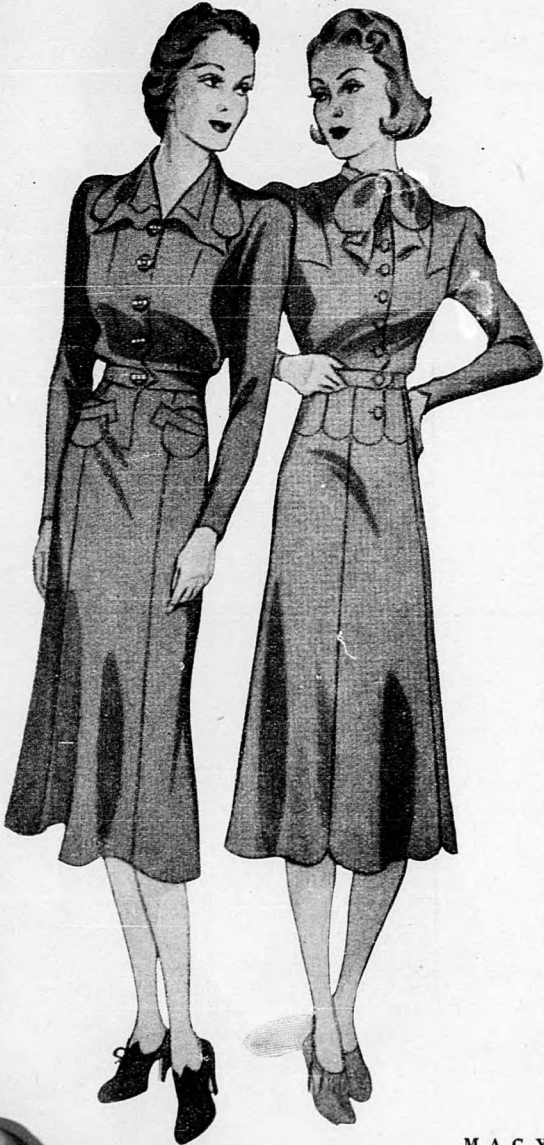
ták vagyonukat a földbírtokosok. Virtusból

rátették egy lapra a földjüket.

Koldusbotra juttatták családjukat. Az

ilyen nagy veszteség mindig abból származott,

hogy adósságra játszottak. Ne

Úri társaság

A KORMÁNYZÓ ÚR

értsen félre, Kálmán bátyám, tudom magánál ez nem fenyeget. Én csak ez ellen a «gavallér» szokás ellen tiltakozom. Én azt mondom, hogy csak addig játsszék az ember, amíg pénz van a zsebében. Akkor is csak annyit, ahogyan mi játszunk. Elvesztettem huszonöt pengőt. Más is elszórakozik ennyit egy héten... Simándy figyelmesen hallgatta végig a keménykötésű férfit. Nagyon tetszett neki ez a komoly beszéd. A föld tiszteletét és szeretetét hallotta ki Szendrő szavaiból. Remek gyerek ez — gondolta. Ez nem tenne kártyára egy holdat sem a földjéből, nem úgy, mint ő, akinek kétezer holdjából ötszáz maradt...

— Hanem ne gondolja, Kálmán bátyám — szakította félbe elborongó gondolataiból Szendrő Laci, — hogy bennem nincs kártyavirtus. Van, csak más vágású. Egy módon hajlandó vagyok tovább játszani...

— Ki vele, fiam!...

— Mennyi napszámot fizet Kálmán bátyám az embereinek?...

— Két pengőt, fiam — felelte értetlenül az öreg úr.

Szendrő Laci előrukkolt virtusával:

— Nohát, én tovább játszom, Kálmán bátyám és amennyit vesztek — ha vesztek — ledolgozom napszámba két pengőjével naponta! Ez becseületes alku. Állja, Kálmán bátyám?...

— Allom — felelte Simándy Kálmán és valami különös tisztelet remegett meg benne, ahogyan belenézett Szendrő Laci becseületes, komoly arcába.

Boszorkányosan ment a lap. Szendrő szédülve veszítette a partikat. Aztán belemelegedtek mindketten a virtusba. Dupláztkák a játszmákat. A tíz napos napszámából húsz lett és így tovább. Az öreg Simándy merev arccal jegyezte a hihetetlenül növekvő napok számát. Laci egészen elborult az örödi lapirástól. Alig látta a kártyákat. Vakon duplázta a téteket. De a balszerencse macakusul tartott mellette. Este félnyolcok felmondták az idegei a szolgálatot. Kimerülten, tehetetlenül kérdezte Simándytól:

— Mennyi ideig kell napszámban dolgoznom, Kálmán bátyám?...

Simándy megnézte a jegyzeteket, aztán röviden, határozottan így szólt:

— Negyven évig, fiam!...

A fiatal birtokos csak most értette meg, mit csinált. Arca krétafehér lett. Aztán megemberelte magát. Keményen, határozottan megállt Simándy előtt és kijelentette:

— Allom a szavam, Kálmán bátyám. A virtusért meg kell fizetni. Lemondok az úri életről. Holnaptól kezdve napszámos leszek. És ledolgozom a negyven évet...

Simándy ijedten nézett Szendrőre. Tudta, hogy nem tréfál. Ez a gyerek holnap csak-ugyan napszámba áll, ha mondja. És állja a szavát negyven évig.

Szendrő arca pedig egész kiderült már. Bizakodva folytatta:

— A földem megmaradt. Majd az öcsém gondját viseli. Én holnap reggel napszámba állok. No, Isten áldja, Kálmán bátyám!...

Ezzel megfordult s a könnyű homokfúto nemsokára kisurrant a Simándy kuriából. És másnap hajnalban gyalog jött át a földeken a Simándy-birtok felé. Fejfel ment a falnak, akkor sem enged a becseületéből. Állja a negyven évet...

Egyszerre megtorpant. Egyik útkanyarlatban feltűnt a hajnal rózsaszín tájában Kató alakja. Szendrő Laci szíve nagyot dobbant. Úgy látszik, az öreg emlékműde Katót, hogy lebeszéli — gondolta. Összeszorította a száját. Hát azérte!

Kató pedig mellécsatlakozott és igyekezett lépést tartani a siető férfivel.

— Hallottam a virtusáról édesapámtól — mondta a férfi karjába kapaszkodva — azért jöttem, hogy lebeszéljem... Laci ne legyen ilyen macak... Szendrő nem felelt.

— Szóval megteszi?...

— Meg.

— Akkor is, ha én kérem?...

— Akkor is.

Kató már lihegett a nagy sietéstől.

— Nem akar visszafordulni? — kérdezte sebesen kapkodva a levegőt.

— Nem...

Csak szaladtak egymás mellett. Végre Kató sírással küzködve kijátszotta a végsőig tartott útőlapot.

— Hát idefigyeljen, Szendrő László — szigotja kimerülten — én nem bánom, hogy édesapám elveszti vasárnapi kártyapartnerét, azt se bánom, hogy maga megbolondult, de azt mégsem kívánhatja, hogy én, az elkényeztetett úrikisasszony, egy napszámos felesége legyek...

Erre aztán megállt Szendrő. Olyan esetenül nézett Katóra a hirtelen rácsapott boldogságban, hogy a kislány elnevette magát.

Szendrő pedig érezte, hogy lefőzték. Elvesztett ember lett. Vége a virtusnak. Mert mikor Kató a karjába simul, végleg elhatározta, hogy vállalja a becstelenséget...

Gyárfás Miklós.

Ófömlétség a dr. Huszovszky Lajos országgy. képviselőnek a kormányfőtanácsosi címet adományozta. — A Szatmárvármegyei Egyesület gróf Teleki Pál miniszterelnököt díszelőnék választotta. — A Magyar Női Vonósnyegyes (Kálmán — Nagy — Szerémy — Ulbrich) a bécsi rádióban nagysikerű magyar műsorú hangversenyt adott. — A hangversenyszám kimagasl. eseménye volt a Filharmonia 6. estje, amelynek műsorán Beethoven IX. szimfóniáját, Respighi, Ravel, Kodály, Bartók és mások zeneműveit hallottuk Furtwängler, Vittorio Gui és Dohnányi konszenziális vezényletében.

ANGELO fotóművészeti műterem (IV., Váci-u. 24) az őszi szezonban lapunk előfizetőinek kedvezményes áron áll rendelkezésére.

HÍMEN-HIREK.

Kovács Adél Katalint feleségül vette Burján László festőművész. Tanuk voltak: Kiss Ferenc, a Nemzeti Színház örökös tagja és dr. Simig Gyula, Pestvármegye ny. áruzeleki elnöke. — Tamás Joli kedves előfizetőnk az okmáslatinai rk. templomban november 19-én oltarhöz vezeti Pataki Ferenc. — Kiss Erzsébet gyórszentmártoni kedves előfizetőnk feleségül vette Mihályi Imre, Szekesfehervár. — Kocsis Veronika kedves előfizetőnk és Barabás János házasságot kötött. — Nagy Evelin kedves előfizetőnk és Haraszty Lajos örök hűséget esküdött a kassai székesegyházban. — Horváth Ilike debreceni kedves előfizetőnk feleségül vette t. Szücs Árpád.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE.

Erdős László okl. mérnök, műsz. tisztviselő és neje, kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy házasságukat az Ég kislánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben az Erzsike Gabriella nevet kapta. Keresztszülők: Erdős Gabriella máv. tisztviselő és Újváry Antal tisztviselő. — Dr. Lukács Frigyes és neje kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy kislányuk született, aki a szent kereszttségben a Fricke nevet kapta. Keresztülők: Szauder József kurgyári titkár és Hizela Edit máv-gépgyári tisztviselő.

ZÖRGŐ JÁNOS vázson, kelengye és fehérenmű szaküzlete Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19. Szolid áraival, választékával közfelfűnést keltett.

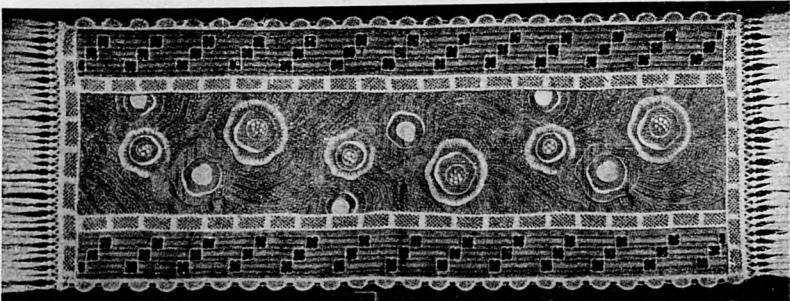
A GYAKORLATI FŐZÉS TANKÖNYVE

számunk keretében, most jelent meg dr. Kolmanné lembényi Dávid Andrea, a Bpest Szűfő. Prohászka Ottokár-utcai három évfolyamú Háztartási Továbbképző tanárának szakavatott tollából, amit őszintén ajánlunk kedves előfizetőink figyelmébe. A kitűnő szerző nem csupán recepteket ír, hanem alapos gyakorlati szaktudásával megtanít a főzés művészetére. Meggyőződésem, hogy az a háziasszony, aki dr. Kolmanné főzési tankönyve alapján tanul meg főzni, hamarosan kedvet kap arra is, hogy magát a konyhaművészet legmagasabb fokáig kiképezze.

Az elegáns világ illata a SMART levdula toilleteviz. IV., Bécsi-utca 9.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy Winter Imréné szül. Hauke Augusztia hűséges előfizetőnk 60 éves korában Budapestben visszaadta nemes lelket Teremtőjének.

Asztalfutó, hímzéssel és csipkével. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában

A SMARAGDGYÜRŰ

Széles út vezet a csendes Beaulieuból Monte Carloba. A ragyogó mindenféle boltok sorában tündökölt a híres párizsi ékszerész kirakata. Valahányszor Marion aráját, mindig megállt e kirakat előtt és vágyódozva szemmel nézte a kirakatban pompázó smaragdgyűrűt, melynek drágaköve mélyesen zöld volt, akár a tengerszem vize. Két szintizta gyémánt adta meg neki a méltó keretet. Marion már néhányszor vitte el a férjét ez elé a kirakat elé. Már néhányszor ajánlotta gyöngéd figyelmébe ezt a csodaszép gyűrűt. Hiába. Erre megköckéztatta a kísérletet és ószintén megkérte, vegye meg neki ezt a szép gyűrűt, hiszen közel a születése napja. Erre Gaston, a férj, kifejtette, hogy az utazás és az élet itt sokba kerül és ami a legnagyobb baj, mi tagadás, sokat veszített már a játékeremben, azután meg oktalanság itt vásárolni egy ilyen gyűrűt húszszer frankért, melyet otthon fele ennyiert lehet megvásárolni. Néhány nappal később az ifjú pár délután megint elment Monte Carloba. Gastonnak üzleti megbeszélése volt. Marion egy kisdőre ilyenformán magára maradt, mire természetesen elment az ékszerész kirakata elé. Látni akarta a gyűrűt, ha már nem kapja meg. De megállt a szíve verése, amikor már nem látta a kirakataban! Eltetne azt látte, hogy a gyűrűt máshová tették — de hiába nézelődött, a gyűrű bizony eltűnt. Hogy bizonyos legyen a dolgában, bement a boltba és kérte, mutassák meg neki a smaragdgyűrűt a két gyémánttal, mely nemrég a kirakataban volt.

— Végtelenül sajnálom, asszonyom, hogy nem lehetek szolgálatára, — mondotta az udvarias üzlethező, — de ezt a gyűrűt két órája eladtuk:

— Oh... de kár! — és gyermeki kíváncsisággal kérdezte: — És ki vette meg?
— Egy amerikai öregúr, aki ma este elutazik. Azt hiszem, ezt adta ajándékba búcsúzóul egy hölgyismerősének, — vélte az ékszerész és kissé elmosolyodott.

Marion arcoskájára kiült a csalódás, hamarosan búcsúzott és céltalanul kószált az utcán. Még rég egy órahosszat, mert a férjével csak akkor találkozik egy teázó-szalónban. Még mindig foglalkoztatta a gyűrű esete és nem érdekelte őt semmiféle más kirakat. Egy útkereszteződésnél megállt és az órájára nézett. És amint ekkor oldalt pillantott, a szeme megállt egy ékszerész kis kirakatan... Nem, ez nem drom: elől, krémszínű bársonypárnán hevert a gyűrű — az ő gyűrűjével, sötétzöld smaragd, két szintizta gyémánt vette körül, keskeny platinakarikába foglalva. Megismétlődik az ilyen csoda, vagy talán ez ugyanaz a gyűrű?

Egy pillanattal se gondolkodott, hanem máris benyitott a boltba, kérte azt a gyűrűt és megkérdezte, hogy mibe kerül.

— Kétszáz frankba, asszonyom.

Csak most vette észre, hogy ebben a boltban csak hamis ékszereket árúsítanak. De olyan tökéletes utánzatok ezek, amelyet csak Párizsban tudnak készíteni.

Ujjára húzta a gyűrűt és vizsgálódva nézte. Igen, pontosan olyan, mint az a másik; jóság, de mégis szép emlék. És talán rá tudná venni a férjét, engedje meg, hogy ezt a hamis gyűrűt viselje. Gaston ugyanis tiltakozott a hamisítványok ellen.

— Ha egy olyan elegáns hölgy viseli a gyűrűt, mint amilyen ön, asszonyom, akkor mindenki igazának véli, — mondta halkán az elárúsító, aki mintha olvasott volna Marion lelkében.

— Rendben van, megveszem — mondta erre Marion kurtán. Kifizette az árát és a helyes kis tokba dugott gyűrűt betette kézi tarsolyába. Kissé megvigasztalódva ment ki a boltból szákmányával és elindult a Corso felé. Férje már várta a teaszalónban. Úgyesen elkerülte a táncoló párok és a kis asztalhoz lépett. Kapott teát és szendvicset. Azután körülnézett a teremben, mely a korai órában is már népes volt. Jórészt nagyon választékosan öltözött, már nem egészen fiatal hölgyek, erősen kifestve, a hajuk festve, áradt róluk a divatos illatszer, kitűnő termetű, nagyon is választékosan öltözött fiatal emberek társaságában, akik táncosnőjüket ontt képpel vezették végig a kormen. Azután néhány óshajjal angol és amerikai, hívbeseikkel, akik a táncot testgya korlatnak nézik és buzgógn üzik. Néhány fiatal pár, leányok és fiúk, napbarmitottak, sportöltözetben, akik jólesően ütnék el a többi vendégtől. Marion és Gaston mellett egy még üres asztalkához telepedett most le egy nagyon elegáns pár. A férfi, előkelő amerikai, magas termetű, hófehér hajjal és szép megszűs arcval; a hölgy jellegzetesen párizsi, karcsú, világos szőke — a festés egyik remeke — izléses választékosággal öltözködő. Bal kezét emelte fel éppen a cigarettával — sötétpiros a körme és ugyanilyen színű a szája — és a bal keze... Marion szívébe nyílt, majd hogy fel nem kúdtott... ujján az ő smaragdgyűrűje! Gaston észrevette, hogy a felesége öszszerezzen. Követte a pillantását és már tudta is, hogy ennek mi az oka. De mit lehet itt tenni? Ilyenkor az ember hallgat. Marion kedvét azonban ez a véletlen alaposan elrontotta. Egyszerre csak kijelentette, hogy fáj a feje és hazakocsizott. Gaston egyedül ment a Casinóba. Az utóbbi napokkal ellentétben, Gastonra ezuttal ráihogott a szerencse. Nem csupán eddigi veszteségeit nyerte vissza, hanem ezenfelül még egy jókora összeget.

A pénztárnál látta szomszédnőjét a teázó szalonból, aki izgatottan tárgyalt a pénztárossal. A hölgy pénzt akart kölcsön, mert elvesztette minden pénzét, amit magával hozott. A pénztáros viszont udvariasan, de határozottan hivatkozott tisztviselői szabályzatára. A hölgy most hirtelen mozdulattal lehúzta ujjáról a smaragdgyűrűt és így szólt: — Fogja ezt a gyűrűt zálogul, ma kaptam, értéke húszszer frank, adjon rá kölcsön tizenzer frankot! Kell a pénz, érzem, tudom, hogy most föltétlenül nyerni fogok! A pénztáros most is sajnálatlalt rázta a fejét és intett Gastonnak, aki eddig türelmesen várakozott. Gyorsan bement a szalonjait. A hölgy egy pillantást vetett a sok ezerfrankos bankjegyre és hirtelen ötlete támadt.

— Monsieur — szólította meg Gastont. — Nem venné meg tőlem ezt a gyűrűt az ön kis barátjéneke? Ma kaptam a barátomtól, aki már elutazott. Tudom, hogy húszszer frankot fizetett érte. Adjon nekem tizenkét ezret. Jó üzlet!

Gaston elgondolkodott. Marion annyira vágyott erre a gyűrűre, maga előtt látta könnyűbeábadt szelid szép szemét és az alkalom valóban kedvező.

— Rendben van, asszonyom, átveszem a gyűrűt. Tessék, itt a pénz és sok szerencsét!

Mire Gaston késő éjjel hazatért, Marion már aludt. Nem akarta fölkelteni, a gyűrűt úgy tett selyempaplanára, hogy kicsi felesége mingyárt megpillantsa, amint fölébred. Marion öröme igen nagy volt. Ujján a gyűrűvel egész nap úgy járt-kelt, mint a gyermek kurácsony napján, csokolgatta a drága ékszer és olyan kedves és gyöngéd volt Gastonhoz, mint mézes-heteik idején. Az utánzat elfelejtve pihent a kézi tarsolyban. De Marion öröme nem tartott sokáig. A rákövetkező éjszaka Gaston igen bűnbánóan osont a hálószobába és másnap reggel bevallotta Marionnak, hogy a Casinóban olyan alaposan vesztett, hogy most már nincsen ötszáz frankja sem. De nem akart haza, az irodájának telefonálni pénzért, mert már amúgy is két ízben küldetett magának nagyobb összegeket és a társa ezért minden bizonyonyal megorrol.

— Nézd, szívecsém, add vissza most a gyűrűt, hidd el, nagyon-nagyon sajnálom, hiszen úgy örültél neki, drága kis szívecsém! De belátod, igaz-e...

Marion nem látott be semmit. Sirt, szemrehányások hullottak és kemény szavak. De amikor mindez hiába volt és Gaston követelte a gyűrűt, melyet visszaad az ékszerésznek, ekkor — Marion észbe jutott kézi tarsolyában az a kis tok...

— Ha ennek mindenképpen meg kell lennie... — zokogta, felállt, kiment az öltözőbe és kivette tarsolyából a gyűrűt. Két óra múlva Gaston már jött is vissza és dühösen vágta az asztala a gyűrűt.

— No mi az? — kérdezte Marion ártatlan képpel. — Mégsem adtad el?

— Kinevették! — rikácsolta Gaston mérgezen. — A gyűrű hamis. Az az átkozott nő a leggyalázatosabban rászédett. Csomagolj, Marion, torkig vagyok ezzel a Monte Carlóval!

— Ugyan ne mérgeleldj. Tudod mit, ha már annyi pénzt adtál ezért a buta gyűrűért, akkor megtartom és néha az ujjamra húzom. Igazán, remek utánzat és ha én viselem, mindenki azt fogja hinni, hogy igazi.

Irta: H. Piel. Ford.: Moly Tamás

Csak voltam

Csak voltam (úgy érzem) pedig élek. Távolinak tűnik az élet.

Mintha messziről néznék vissza.

Csak voltam (úgy érzem) pedig élek, Szólnak hozzám s én beszélek A hangom, másnak a hangja.

Mintha holt lennék élő, A siromból visszatérőn, Éjfél szellem — önmagam árnya.

A szívem ütemesen dobog, Pedig már rég rég halott vagyok — Elpattant egy húr valahol.

Meghalt bennem a lélek, Csak vagyok, de nem élek Emberparódia. — Beszélő szobor.

Dr. Sükösdné Ligethy Sára

A LEVÉL

Dr. Thielle-t táviratilag hívta egyik kliense Toulonba. Az iroda Paul Valoral-ra, a fiatal ügyvédjeitőre maradt. Valoral túláradó ambícióval fogott munkához mindjárt másnap reggel. Elővette a régi, heverő aktákat, átnézte, rendbeeszedte. Egymásután hivatta be a gépirókiasszonyokat, leveleket diktált. Úgy dolgozott, mintha legalább is élete boldogsága függene ennek a hétnek a munkájától.

Eppen egy nagyon kényes, kellemetlen ügyet vett elő, azt a bizonyos ügyet, amelyet minden áldott nap elővettek, hogy néhány perc mulva érintetlenül visszaegyék. — El kell intéznem, feleltetlően el kell intéznem... Thielle meg lesz hatva... hiszen az ő lelkét nyomja legjobban az ügy... fel fogja emelni a fizetésemet... ad mondjuk 200 frankkal többet s akkor... akkor már igazán nincs miért tovább várni, — gondolta és papírt, ceruzát vett elő és számíttatni kezdte, mennyi jutna lakásra, kosztra, szórakozásra, no meg néhány csinos kis toalettre, ha elvinné az édes kis Nicole-t.

Egészen elmerült a számíttatásban, nem vette észre, hogy kinyílt az ajtó mögöttes és egy csinos szőke hölgy libbent be a szobába.

— Jónapot, kedves Valoral... Csak folytassa, kérem...

Valoral elvörösödött. Felugrott. Nem, arra igazán nem volt elkészülve, hogy Thielle-né ellátogat az irodába férje távolléte alatt. Ha tudta volna, bizony nem veti le a kabátját.

— Bocssássa meg, nagyságos asszonyom, hogy így fogadom... igazán nem sejtettem...

— Semmi, semmi, kedves Valoral... elvégre ebben a melegben! Üljön le, én is leülök és elmondom, mi járatban vagyok...

— Parancsoljon...

— Kedves Valoral... maga kevéssé ismer engem, de bizonyára maga is úgy tudja, hogy elkényeztetett, vitrinbe való baba vagyok, akinek semmi gondja, hiszen áldott jó férje még legítimosabb gondolatát is kitalálja.

— Igen, a doktor úr áldott jó ember... én is... tapasztaltam...

— Igen, ő nagyon jó ember, a mások, valószínűleg a maga szemében is, kedves Valoral. Gyönyörű és irigylésre méltó az életem. De mondk magának valamit, ez az élet szép lenne, boldogító lenne egy... egy vitrinbe való babának... de nem húsból és vérből és agyból és idegekből álló embernek. Mert akárhogy csodálkozik, én mégis csak az vagyok. Bennem akarát, munkavágy van. En most fellázadtam... dolgozni akarok, érezni akarom, hogy érek valamit... Segíteni fogok az uramnak. Most éppen itt az alkalom. Ha ő itt van, úgyis csak kinevet s tervemet egy csókkal elintézné. Azért jöttem, hogy avasson be az ügyekbe. Át fogom nézni a postát, rendbe rakom a rendetlen aktákat. Figyelni fogom, hogyan tárgyal a felekkel, felügyelek a gépirókiasszonyokra, korrigálom a leveleket, ha sok a munka, odaülök majd a géphez... mit szól hozzá, kedves Valoral, úgyje, jó lesz ez?

Es a kedvesnek minősített Valoral önkéntlenül olyan arcot vágott, amely minden velt, csak éppen nem kedves. Gondolatban már búcsúzott is a várva-várt fizetés-emeléstől, Nicole-tól, esküvőtől, szerény, de boldog kis otthonától...

— No... kedves Valoral, ne legyen úgy megijedve, nem hátráltatom magát a munkájában... és attól se féljen, hogy az uram megharagszik. Nézze. mi asszonyok ravaszok vagyunk... Talán mindjárt azon kellett volna kezdenem, amit csak most fogok bevallani. En... én éreztem, hogy így... így nem maradhat sokáig... egyszer csak elillan az uram szerelme... éreztem, hogy új fegyvert kell szereznem. A szerelmét megszereztem, most már csak a becsülését akarom kivívni, azért akarok dolgozni. Engedje, hogy ma én bontsam fel a postát. Mindjárt át is öltözöm. Maga lesz szíves egy percre kimenni, míg felveszem az uram köpenyét...

Valoral meghajolt. Kiment a szobából. Thielle szép, elkényeztetett felesége pedig belebujt a tintás, porszagú fehér köpenybe. Mire Valoral visszatért, Thielle-né már ott ült az ura asztalánál és bontogatta a postát. Az üzleti levelek között egy halványlila, hosszú boríték került az asszony kezébe.

Valoral ijedten ugrott fel a helyéről. Dermerten nézte, hogyan bontja fel Thielle-né a levelet, hogyan sápad el percről-percre a szép, rózsásarcú asszony.

— De... de ez... ez is hihetetlen, — dadogta és újra elolvasta a szörnyű sorokat: «Egyetlen szerelmem!

El ne felejtöd, hogy holnap délután vár téged édes kis fészünkbe, szerelmes

Sissy»d»

— Nagyságos asszony, az Istenért hallgasson meg, az a levél... a piros kereszt... — Hallgasson kérem, hogy mer beleszólni az én és az uram ügyébe!... Úgy látom, maga is be van avatva. Szörnyű, szörnyű... és... és ezért a férfiert akartam én dolgozni, a gyalázatos, elárult, megcsalt...

Már nem úgy sápadt, lángolt az arca, villogott a szeme, hirtelen támadt dühében elkezdte darabokra tépni az aktákat. A postát, az üzleti leveleket, papírokat... földhöz vágta a tintatartót, lesepergte az íróasztalról saját fényképét... aztán kimerülten, keservesen zokogni kezdett.

Valoral csak állt, mintha odanőtt volna a földhöz... s nézte a szörnyű pusztítást. Azt hitte, hogy a következő pillanatban neki is vége lesz.

Végre magához tért az asszony. Letérdülte könnyeit és Valoralhoz fordult:

— Elmehet, uram, nincs önre szükségem... ezentúl én parancsolok...

Valoral meghajolt és elment. Thielle-né pedig magára kapta a ruháját. Rohant haza. Még útközben betért egy postahivatalba és megírt egy sürgönyt:

«Thielle... Toulon. Hotel Bellevue.

Gyere azonnal, nagy baj van.

Blanche»

Otthon fel-alá járkált a szobában. Kihúzta az íróasztal fiókját. Kivett belőle egy

pisztolyt. Halántékához szorította. Behunyta a szemét, elképzelte, hogy hazajön Armand és ott találja őt holton. Megrázkódott. Visszadugta a fiókba a fegyvert. Iszonyodva rohant ki a szobából. Szembe találta magát a szalón nagy velencei tükrével. Vonzotta a tükrök. Meg kellett állnia előtte. Sápadt volt, az izgalom sóját gyűrűket festett a szeme köré, szája körül fájdalmas vonás húzódtott, de... de nagyon szép volt. Felrántotta a vállát.

— Eh, csak nem fogok meghalni miatta. Szép vagyok, fiatal vagyok... nem érdemelnie meg... Megbocsúzom magamat, ha ő... én is.

Öltözőszobájába rohant. Felvette legszébb ruháját. Odaült a tükrök elé, gondallal bepuđerozta az arcát. Berparfomozta a ruháját s elment. Maga sem tudta hová, miért. Befordult egy mellékutcába. Felült egy villamosra. Behúzódtott a sarokba. Körülötte szegény munkásszonyok ültek. Az egyik panaszkodott a másoknak, hogy részeges az ura, minden nap megveri... meg is csálja...

Blanche résztvevően nézett rá, de azok rosszindulatúan tekintettek vissza rá. Az ő arca festett, a szája hamis pírban ég, ruhája illatos... nem látszik rajta, hogy az ő fájdalma majdnem ugyanaz. Leszállt a következő megállónál. Felszállt egy autobuszra. Nem volt türelme, leszállt újra. Taxiba ült. Haza hajtott. Este volt, mire hazaért. Lemosta a festéket. Belebujt a legcsönyűbb pongyolájába. Végigvágta magát a pamlagon és befúrta fejét a párnába.

Csengettek. Még mielőtt ideje lett volna letagadtatni magát, ott állt előtte Claude, a fivére, csinos feleségével.

— Mi az, Blanche? Rosszul vagy? — kérdezték résztvevően.

— Nem... semmi bajom...

— De, de téged bánt valami... pedig éppen azért jöttünk, hogy elvigyünk valahová...

— Készönöm... hagyjatok magamra... olyan... olyan szerencsétlen vagyok, — zokogta Blanche. Claude ijedten karolta át a húgát.

— De Blanche, édes kis húgom, beszélj, mi történt?

— Meg... megcsalt... hűtlen lett hozzám...

— Ugyan Blanche... téged? Az urad? Nem, ez nem lehet, hisz imád... az a bajs, hogy nagyon is imád... és Armandról ezt még fel is tételezni!

— Ostoba vagy, Claude... én is ostoba, vak voltam... itt a levél, olvasd, itt az élő bizonyíték...

És kivette a ruhájából az összegyűrt, könnyektől átázott levelet. Claude és Mary följe hajlottak, úgy olvasták.

— De... de hiszen ez Cecil írása... Ó az, egész biztosan ő, ő hívja magát Sissynek... De hiszen ez nem is szólhat a te uradnak, a te urad azt se tudja, hogy a világon van Cecilé...

most már értem, Claude... most már hiába tagadsz... itt a bizonyíték... mindig tudtam, hogy szerelmes vagy belé... nem, ezt már nem tűröm... elválok... Isten veled, Blanche, ne sírj, neked nincs okod sírni, — kiáltotta magán kívül az asszony és becsapta maga után az ajtót.

Blanche kábán nézett utána.

— Nem... nem értem...

— Te... te ostoba kis asszony, ha tudnád, mit csináltál!... Az a levél nem Armandnak szolt. Armand a világ legjobb férje. Tudd meg, az a levél nekem

szólt. Minden nap hoz egy ilyen levelet az urad irrodájába a posta... a kis Sissy nagyon szerelmes... Piros keresztel van valamennyi megjelölve. Az urad nem is tud róla. Valoral nagyon kedves fiú, ő megteszi a kedvemért, hogy reggel, mielőtt az urad jön, kiveszi a postából a piros keresztel jelölt levelet és eljuttatja hozzám. Azért kellett így tennem, mert tudom, milyen féltékeny...

— De... de Claude... én... én na... nagyon boldog vagyok. Ne haragudj... Ezt már Claude nem hallotta, rohant a felesége után. Blanche magára maradt. Mosolyogva nézett maga elé. Nem gondolt se Claudera, se Valoralra, se a feldúlt irrodára, csak arra, hogy visszakapta az urát. Tökéletesen elfelejtette szörnyű fájdalomát, elfelejtette, hogy néhány órával ezelőtt meg akart halni.

Felöltözött szépen, gonddal. Kék ruháját vette fel, azt, amelyikben az ura legjobban szerette. Várt.

Ejfélkor beállított az ura. Poros, izzadt volt az arca. Fáradtak a vonásai. Szeme aggodalommal kereste feleségét.

— Blanche, édes... az Istenért, mi baj van? Először az irrodába mentem, azt hittem, ott van valami... feldulva találtam, az akták összetérvé, a te képed összetörve a földön. Rohantam Valoral lakására. Hebeg-dagod, nem tud semmit, nem is volt benn ma, kérdezzelek meg téged... Beszéli. Beszéli, drágám, úgy látom, veled, hál Istennek, nincs baj, szép, elbűvölő, jókedvű vagy... mi baj van, miért sürgönyöztél?... Különbön Claudékat sem értem. Találkoztam velük... elől a felesége szalad, ő meg egy kilométerre utána... majd feldöntöttek mind a ketten... mi baj van?... Miért hívtátok?... A touloni ügyem kútba esett, a klientsem fel van bőszülvé... De miért hallgatsz?... Blanche még mindig nem felelt, csak nézett, nézett az urára, majd hirtelen a nyakába borult:

— Semmi, semmi sem történt, édes... csak... csak nagyon vágytam már utánad... oly nagyon szeretlek, drágám...!

Irtá: Claude Gevel. Ford.: H. Lányi Piroksa

A MAGYAROS DIVATRÓL

Az utóbbi három év gyönyörű ajándékot hozott nekünk: a magyaros úri divat feltámadását. Amit a tizenkilencedik század első felében Széchenyi István gróf oly gyakran és melegen ajánlott „honunk szebbelküi hölgyeinek” figyelmébe, az élet magyaros stílusának, a beszédnek, öltözködésnek és viselkedésnek ápolását, azt most, egy erősen nemzeti és faji alapokra visszahelyezkedő kor meghozta végre. Magyarosan és pedig ragyogóan szépen öltözködhetünk minden alkalomra és ami talán a legnehezebb volt ennek a divatnak létrehozásában, — a magyar hölgyek igazán belátták most már, hogy ez a ruha nemcsak a legértékesebb, hanem a legjobban álló darabja is ruhatarunknak. — Nem volt könnyű erről meggyőzni őket.

Évekkel ezelőtt Molyneux kapitány járt Budapesten és arra kért, hogy híres párizsi divatszalonja számára mutassak neki magyaros motívumú igazán régi és értékes néphimnuszokat. A kérés teljesítése nem volt egyszerű: de végül is elvittük a világhírű francia szabó Bolognara, egy szép vasárnap reggel és ott a templom előtt változta le a boldogi parasztlányok csipkés-habos, kemény fodrokba sugárzó vállkendőit és fehér főkötőit. Nemsokára azután én mentem Párizsba divatot nézni: a Molyneux-házban az első estélyi ruha, amely a kis divatszínpadra libeggett, széles vállkendős boldogi, mellen keresztülkötött „jichu” vel ellátott modell volt. És a francia szabó nemcsak, hogy nem tagadta a vonal és ötlet eredetét, hanem kedvesen „Heureuse”-nek, „boldog”-nak keresztelte a ruhát, amelyért angol és francia fiatal lányok éltek-haltak. Nem ez az egyedül példára, hogy a külföldi divat mennyire felkapta magyaros viseletünk egyes formáit, színeit, vonalait. És bizonyosan nem is állunk egyedül a nemzetek között ezzel a sikerrel: van az ideai párizsi ősi divatban lengyel, magyar, spanyol és — francia vonal is. Inkább a tény maga érdekes: egész Európának ez a példátlanul egyhangú visszatérése az ősfantáziához, a nép lelke legmélyén nyugvó álmához, azokhoz az izlésbeli gyökerekhez, amelyek a mi keleti színpompás, remek anyagokat kedvelő divatunkat napfényre hívták.

Mikor öltözködünk magyarosan? Erre a kérdésre legegyszerűbb felelni, ha a magyaros ruhák anyagát, formáját vesszük szemügyre. Nem, nem helyes a munkaleköpeny, az iródi ruhát, a tárgylagos délutáni divatot erőszakosan színörökkel, felületesen rátett himnuszokkal megmagyarosítani. Ennek az erőszakos magyarosságnak nem vagyunk hívei. Ellenben gyönyörűek a magyaros kiránduló, kerti vagy téli sportruhák és — a nagy estélyi ruhák. Nemrégben egyik legjobb divatrajzolónknak nagy magyar revüjén láttunk elragadó téli „otthonkakat”, dirndli vagyis rokolya-stílusban, magyaros mintájú meleg flanelből, piros szoknya, fekete bárony pruszlik, kivarrott ingváll és hozzáillő fejkendő, — kedvesebbet otthoni munkára, vagy akár (egy bőrbekecs kísérletében) téli kirándulásra el sem lehet képzelni! — A magyar ruha nem tárgylagos; a mai szigorú, sok mozgást és sok strapát kívánó élethez nem mindig illik. Nehéz a magyaros bőszabású kabátban villamosra ugrani, még nehezebb a remekbe készült himnuszokat irodaszékeken koptatni. De ott, ahol lehet, — vidám, villanyfényes estélyeken, ahol a pompa és hazai ragyogás üdítő és boldogító hatását szeretjük, nagy bálokon, pompás asszonyokon, igazán elemében van a magyaros divat. A legszebb, divatból soha ki nem menő estélyi ruha a szükderekű, bőszoknyás, mindkét vállat szabadon hagyó, puffos ujjú estélyi ruha. A gyöngyhímzéses kötény, a brokát szoknya, a gyöngyös párta minden korú asszonynak jól áll, ez az a viselet, amely előnyös, mert karcsúsít, mert kiemeli, keretbe foglalja az asszonyi szépséget, mert ápol és eltakar ott, ahol a párizsi divat testi hibákat csak kiemelne. Hacsak lehet, minden magyar asszonynak legyen legalább egy ilyen ünnepi ruhája szek-

rényében, — meglássák, mekkora szeretetet, bűnös és elragadtatást fog szülni, különösen külföldön az ilyen modell!

A mikor és hol kérdésre már megfeleltünk ezzel hölgyeinknek: mindenkor és mindenhol hordhatunk magyaros ruhát, ahol azt pompaszerező és úri tempóra rendezett, természetünknek megfelelő alkalmakkor megengedhetjük magunknak. Ne felejtjük el télire a halinaposztóból készült, keskenyen magyaros himnussal vagy szürhímzéssel díszített sűrűtű sem; — nincs kedvesebb egy ilyen fehér-fekete sárkőzi, vagy színes matyóhímzésű bőrbekeccsel összehangolt sportöltönynél. De melegebb sem.

A „hogyán”-ra már nehezebb felelni. Paulini Béla egyszer azt mondta: „Csak a pesti parasztokat ne!” Ami azt jelenti, hogy csak erőszakból, oda nem való módon alkalmazott népi motívumokat ne látnék városi ruhákon! És azt is: „Ne hordjatok népviseletet, városi emberek, mert az nem illik hozzátok!” — Bizony furcsa egy-egy pontosan lemásolt, vagy eredeti hortobágyi szár estélyi kabát gyanánt! Ilyet öreg angol misseken látni félreértésből. Lehettek például egy rózsaszín krepdesin-ruhán is a kalocsai himzés. Mindenfajta népi díszítő elemnek a neki megfelelő anyagra kell jutnia: tehetünk posztóra szürhímzést, selyemre műselyemhímzést, fehér vászonra kalocsai színes virágokat. De nem rakhatunk aranyflittert halinaposztóra és gyöngyös himzést kaszimirre. Jó ösztönökkel, biztos izléssel a legtöbb pesti szabó megtalálta már az utat a helyes alkalmazáshoz: láttunk remekbe készült estélyi ruhákat magyar parasztszalagokkal szegélyezve, (egy fehér tüllruhát színes szalagokkal Honthy Hanna hord most a „Pusztai szerená” színpadán) láttunk nehéz fekete bárony keppet színes magyar parasztvirágokkal telehintve és láttunk gyönyörű fekete-fehér sárkőzi himzést idősebb hölgyek esti ruháin. A legszebb csipkés fekete délutáni ruhán a buzsáki rátétes tüllhímzés, vagy a halasi esetleg a Pannónia-csipke. A legedesebb fejlődés estére a gyöngyös parasztfésű „ragyogóval” telehintve. Gyermeke ruháiban is a legszebb a kis himzést derekú, húzott magyaros ünnepi ruha, — persze nem a minden boltban látható szörnyű grenadínre mekekre gondolok most!

Magyaros ruhát hordani ma már több mint divatosnak lenni: egy egész nemzet, egy remek, művészi ösztönű parasztsztyálszeretetét lehet vele megmutatni; és még valamit, — ezzel a viselettel egy óriási fontosságú, az utóbbi időben erősen felkarolt iparágunk, — a magyar népházai iparának adunk munkát és új erőforrásokat. Már pedig élvezetet lehet még a legkönynyelműbb, legigényesebb magyar kisasszonynak, asszonynak is tudni azt, hogy a maga szépségével a nemzet szegényeit és fenntartó életforrását táplálja, szolgálja. Ezért van, lesz és kell, hogy legyen magyaros divat: mert szép, mert nem másolható, eredeti és mert, — a miénk!

Máthé Klára

A Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala IV., Ferenciek-tere 7, II. 6

Színház és irodalom

KODOLÁNYI JÁNOS:

Végrendelet

A BELVÁROSI SZÍNHÁZ

Irta Kárpáti Aurél

Új Kodolányi-darabja, amelyet az előzetes jelentések — nyilván a kitünő író meggyőződése ellenére — úgy hirdettek, mint a földreform időszéri kérdéseinek színpadi megfogalmazását, jó alkalmat ad arra, hogy általánosságban pár szót ejtsünk a tézis-dramának irodalmi és színpadi jelentőségéről. A tézis-dráma tudvaleg a francia romantikus dráma mellékhatása. A társadalmi színműnek az a jól ismert és rég kialakított fajtája, amely egy aktuális erkölcsi, szociális vagy politikai tételt vet föl, támad vagy bizonyít, a drámai kifejezést legtöbbször alárendelve a szónoki dialektika erejének. Ez a meghatározás mingyárt rámutat a szóbanforgó „műfaj” veszedelmes alkati gyengéjére is, szemben azzal a kétesértékű hatással előnnyel, amelyet kínál. Mert a tézis-dráma a közönséget illetően rendkívül alkalmas ugyan az érdeklődésnek fokozott mérvű és könnyűszerrel való fölkelésére, ezért cserébe azonban aránytalanul nagy árat fizetett a drámaíróval. Az ő írszerűsége itt rendszerint kettős: egyrészt a drámaiságot elhalványítja és háttérbe szorítja a tolakodó tendencia, a tétel-szerűséggel együttjáró egyoldalú beállítás, másrészt a tézis — időszériuságát elvesztve — elveszti életét erejét is s menthetlenül megvénti, halálra ítéli az egész darabot. Más szóval: az alkalmosszülte tézis-dráma mindig korával együtt működik el, amit Augier polgári darabjai, Dumas fils, Hervieu és Brieux tételes drámái éppúgy bizonyítanak, mint Ibsen Nórája, a Társadalom támasza vagy a Fiatalkor szövevénye. Igaz, kivételre is akad példa — Shaw személyében. De az eddigi „szürkítő” tapasztalatok alapján az ő ragyogó dialektikáját sem tarthatjuk örökéletűnek.

Ami már most Kodolányi Végrendeletét illeti, ez a darab aligha sorozható a tézis-dramák közé. Még annyira sem, mint közvetlen elődje, az „egyke” problémáját feszegető Földindulás, amely célzatossága ellenére is mértéktartóbb és kiegyensúlyozottabb volt, mind drámai, mind színpadi hatás tekintetében. A Végrendelet túlzottan sötét, helyenkint nyers, naturalista színezetű s szinte minden „problémától” ment erkölcsrajz. Vérjagyasztóan kegyetlen falusi életkép, amely egy jó módú ormánsági parasztszalád embertelenül gyűlölködő tagjainak ádáz, cselszövényes harcát mutatja be, az örökségből kismémmizett, egyetlen derek és tisztességes, szegény családtag, az üldözött ártatlanság ellen. Mint ilyen tehát inkább melodramának tekinthető, az érzelmességet rémséggel keverő műfaj minden konvencionális eszközének halmozásával együtt. Hogy mégis igazíróval esik itt találkozásunk, azt — a párbeszédet izes-fűszeres, nyelvi zamatan kívül — csupán a lehangolóan sivár történet egyes szereplőinek verista hitelességét, eleven ragza bizonyítja. A csoportképpé formált együttes azonban már elveszti meggyőző erejét és plaszticitását a sötét tónusok egyoldalú felrakása, kiemelése és szándékolt túlzása miatt. Részlethűsége ellenére is, egészében hamissá válik. Főképp pedig alkalmatlan arra, hogy a felmutatott különleges esetet általánossá szeltesse, a kínos családi csendéleten keresztül a magyar falu, az ormánsági nép életét példázza. Viszont, ha ilyen „belső színváltozás” nincs jelen, ha a színpadi történet valahol, valamilyen ponton nem mélyül mindnyájunk „általános emberi” ügyévé: a néző kívül marad a játékon, amely így épp drámaiságát, minden színház kollektív egységbe-kötő erejét veszti el. Mert a dráma lényegére nemcsak a színpadi alakoknak előtűnik történő, belső átalakulása tartozik, hanem az a lélektanai folyamat is, amelynek során a néző magára ismer a „festett játék” alakjaiban s azt érzi: sorsukhoz neki is közvetlen köze van. Enélkül a „legizgalmasabb” színpadi jelenet sem több magányúgnél. Közügyé csak a nézőtör vele együtt-játszó beleélése avathatja. Amint említettem, az a parasztszalád, amelyet Kodolányi a Végrendeletben színpadra visz, éppoly jó módú, mint elvetemült. Csupán a gy igaz találatik benne: a kitagadott legkisebb leány, a nyomorogó Zsuzsi, akit iszákos apja, hazug nazarénus anyja, két szívtelen nénye és kapzsi sógorsága elüldöz a háztól. Allitóltag azért, mert Zsuzsi napszámoshoz ment feleségül s ezzel meggalázta a tisztas pógárszaládot, — ám igazában azért, mert ez az egész rokonszenves familia szemenszedett szörnyetegekből áll. Hogy mi tette ilyenekké őket? — hiába kérdezzük. Lehet, hogy vad gyűlölködésük, irigy acsarkodásuk és lelketlen durvaságuk kifejlesztője: az a stagnálás, amelyet a falukatató szociográfia „megrekedés” néven ismer. A paraszt néhol eléri a jó módúknak egy bizonyos fokát, aztán nem tud tovább gyarapodni — a nagybirtok miatt. Elakad felütőn és az elégedetlenség gonoszságáá keseredik benne. Tán a Végrendelet alakjai is efféle „megrekedtek”, azért hajlandók olyan szívesen megfojtani egymást egy kanál vízben. Lehet. Csak az a bökkenő, hogy az író megrekedésük okáról egyetlen árva szó sem szól. Még csak nem is sejteti, hogy miért ilyen harakósnak s hogy ki vagy mi felelős elaljasodásukért? Így hát el kell fogadnunk őket született gonosztevéknek.

Olyan part pour part rossz embereknek, akik semmitől sem riadnak vissza. Mert mi történik itt? A részeges öreg parasztot kedves gyermekei halálos ágyán leitatják s úgy kényserítik nekik-tetsző végrendelet írására, a két komisz vő, meg egy csirkefogó jegyző segítségével. A nazarénus anya ezután hamis esküt tesz kijátszott édes-lánya ellen a „bölcés bíró” előtt. Végül a hamis úto: szerzett örökséget jeltő, legidősebb lány meg akarja mérgezni tulajdon anyját, amikor az öregasszony — aki-ből egyszerre igaz nazarénus lesz — megbánja vétékét s vallomásával börtönbe készült juttatni az egész bünszövetkezettet. Elluszem, hogy az emberi romlottság, bűn és gonoszság megvilátozásaikat nagy előszerelettel boncoló író ördögien elültozt, feléles „falusi idillyével” a társadalom lelkiismeretét kívánta felrázni, valami közelebből meg nem határozott cél érdekében. A baj azonban ott van, hogy választott példázata, amilyen esetleges, olyan művésztelen. S éppen, mert programmszerűen halmozza az ijesztő színeltozkat: sem meg nem ijeszt, sem meg nem győz. Alakjai sorsdér — a derek Zsuzsi és még derekabb férje kivételével — egyáltalán nem tudunk igazulni. Egyszerűen azért, mert ilyen társaságért nem érdemes. Ezek az alakok már nem érdekelnek. De nem is életképesek drámailag, hiszen szenvedély helyett csupán düh és indulat életi őket, nincs bennük egy csepp olyan pusztuló érték, amelyért kár lenne és vékép hiányzik belőlük a megtisztulás lehetőségének minden erkölcsi alapja, — az egy nazarénusságon kívül. Avagy talán épp ezt tartaná az író ebből a lelki mocsárból kivezető, helyes útnak. Alig hiszem. Még kevésbé gondolom, hogy a magyar parasztnak ilyen riasztó színpadi felmutatásával különösebb érdek-lődést és rokonszenvet kelte közönségében az árva falusi nép sorsa iránt. Darabja mindenestre rendkívül nyomasztóan hat. Sőt, úgy találjuk: ezúttal szükségtelenül gyötört meg bennünket az író, aki kínos történetét nem oldotta fel mélyebb mondanivalóban, — hacsk az utolsó fordulat hangulati megtérés-jelenetét nem tekintjük „költői igazság-szolgáltatásnak”. Mindeme kifojgások ellenére, a Végrendelet néhány jelenet megkapó, komoly értéket jelent s arra a vérbeli íróra vall, akit regényei nyomán tanultunk meg becsülni.

Az előadás minden részletében kifojgástalan, szokatlanul egységes és stílusos, igazán kitünő volt. Egyed Lenke, Keresztessy Mária, Eszenyi Olga, Kiszely Ilona, Simon Marcsa, Gárdai Bazsai, Bilcsi, Tompa Béla, Hoykó Ferenc s a színház két tehetséges új tagja: Dani s Jenő és Görbe János, egyformán rászolgált az elismerésre, a gondos rendezővel, Sármasz Miklóssal együtt.

Bárányleves. Egy bárány fejét, nyakát 2½ liter vízben, 10 dkg szalonnával együtt, megsózza, puhára főzzük. Egy evőkanál zsírral ½ kanál lisztből piros rántást készítünk és a húslébe keverjük. A szalonnát nagyon apró kockára vágjuk, szintén beleadjuk és jól felforraljuk. Két, három keményre főtt tojást megtisztítva, apróra felvágva közé keverünk. Négy evőkanál tejfelt teszünk bele, felforrvalva a levét is külön adhatjuk fel és a húst külön tálalhatjuk.

Zöldséggel töltött palacsinta. Sósvízben főtt burgonyát, sárgarépát, karfiolt, spargafejet, zöldborsót apróra vágva, tejfellel jól összekeverünk és sötét palacsintákat töltünk meg e keverékkel. A megtöltött palacsintákat tojásba és szitált morzsába mártva, forró zsírban kisütjük. Ízlés szerint paradicsom-, gombavagy sajtmártást adunk hozzá.

Parajpudding. Hat dkg jó vaját habosra keverünk, 5 tojás sárgáját, 5 evőkanál burgonyalisztet, 5 evőkanál tejfelt, 5 evőkanál jól kicsavart, áttört parajt, 2 evőkanál darált sonkát és az 5 tojás habját adjuk hozzá. Vajazott, lisztezett formában 1 óráig gőzöljük.

Vaddisznó párolva. Egy kg húshoz ½ liter vörösbort, kevés ecetet és sok kárikára felvágott zöldseget veszünk. Kevés habérlevelet, feketeborsot és ½ vöröshagymát teszünk rá és puhára pároljuk. Tálalás előtt a zöldseget levével együtt áttörjük, megsózzuk és külön mártás-csészében tálaljuk. Tormát és csipkebogyó lekvárt adunk hozzá. Sovány disznóhúst is készíthetünk így.

Szardellamártásos, tüzdelt marhanyelv. Szép nagy marhanyelvet puhára főzünk, hátyját leszedjük, füstöltzalonnával bőven tüzdeljük. Zsírban folytonos tejfellel való öntözés közben tepsiben pirosra sütjük. Tálaláskor felszeleljük és a következő mártást adjuk hozzá: 3

Borjúkoltett kaprimártással. Fél kg. vékonyra szeletelt borjúkoltettet lisztben megforgatva egy nagyobb serpenyőben forró zsírban vagy vajban lassan megsütünk. Míg a hús sül, a következő kaprimártást készítjük hozzá: — **Kaprimártás.** Harminc dkg gombát kevés vágott zöldségrezsellyel, töröttborssal vajban párolunk. Egy tojás sárgáját 1 deci tejfellel jól elkeverünk és a gombára öntjük, tetszészerinti kaprit apróra összevágva hozzáadunk, az egészet jól elkeverve, a megsült húsról töltjük, felforrvaljuk és forrón tálaljuk.

Tésztareceptek

Képviselőfánk, házilag. Tizenkét dkg forró zsírba 12 dkg lisztet belekeverünk és 12 dkg vízzel feleresztjük. Levéve a tűzről, 4 tojást keverünk bele. A tepsibe kis kanállal kis halmokat rakunk és jó meleg sütőben sütjük. Ha kihült, a tejtejről kis darabot levágunk és jó sűrű vanília-krémmel megtöltjük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szeszenciója, a szab. „Rapid” kézi kötéskészítő. Munkája kézimunka. Minden kötés mintá köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullover, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ara P 35.— Kerje 13. ismertetőt. Aruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2, félemelet 3.

Képviselőfánk, cukrászdai módon. Negydliter tejet 7 dkg vajjal, egy csipetnyi sóval addig keverünk a tűzön, míg felforr. Azután mindjárt beleteszünk 14 dkg finom lisztet, nagyon vigyázva, hogy csomós ne legyen. Jól elkeverjük és mindjárt le vesszük a tűzről s továbbkeverjük, míg egészen kihült. Azután belekeverünk egyenkint 6 tojás sárgáját és mindegyikkel külön-külön jól elkeverjük. Kikent és liszttel meghintett tepsibe egyforma nagyságú halmokat rakunk a tésztából és megkenjük tojással, 5 per-

Bundák

prima perzsaláb és szil
NAGY SZÜCSNÉL V., Deák-tér 1. II. 7

Kapros túróselepy. A tésztája úgy készül, mint az almáslepenyé, csak cukor nélkül. Negyed kg. liszt, 12 dkg vaj, 2 tojás sárgája, 3 kanál rum, kevés só, 2 fillérért élesztő és annyi tejfel kell bele, hogy gyenge tészta legyen belőle. A fele tésztát kisodorjuk, tepsibe tesszük és a következő töltékkel töltjük: ½ kg. áttört túró, 3 tojás sárgája, 3 tojás habja, 6 dkg vaj. A tojást a vajjal habosra keverjük ki, jó marék finomra vágott kaporot teszünk bele, 2 deci tejfelt, sót, azután a túrót és a tojás habját. Ezt a keveréket rákenjük a tepsiben levő tészta, majd ráhelyezzük a tészta másik felét, tojással megkenjük és sütjük.

Túróselet. Öt tojás sárgáját, 12 dkg vajat, 12 dkg cukrot, 12 dkg lisztet, kevés sót jól kikeverni. Kikent tepsibe egyenletesen elkenni, tetejét kevés darával behinteni. 40 dkg túróat szörszitán átnyomni, 1 egész tojást és 5 tojás keményre vert habját, ízlés szerinti cukrot, kevés vaniliát és citromhéjat belekeverni. Az így elkészített túrókeveréket szintén rákenjük a tészta, majd ráhelyezzük a tészta másik felére vágjuk.

Ostyaszelet. Három evőkanál mézet felmelegítünk, hozzáadunk 25 dkg vaniliás cukrot, 3 szelet reszelt csokoládét, 25 dkg darabos diót és 5 tojás fehérje keményre vert habját. Folytonos keverés közben sűrűre főzzük. Még forrón 3 darab felébe vágott ostya közé kenjük, lepréceljük és másnap szeleteljük fel.

É T R E N D

1939 november 11-től 20-ig:

- SZOMBAT:** Ebéd: karfiolleves, darált sertés-hús paprikáslében, tarhonyakörítés, alma pongyolán. Vacsora: burgonyalángos, tejen rizs fahéjas cukorral.
- VASÁRNAP:** Ebéd: zöldseggel krémleves, rántott borjúselet, burgonyapüré, paprikasaláta, krémes lepeny. Vacsora: hidegsült, kemény tojás mustárral, alma, sajt.
- HÉTFŐ:** Ebéd: köményes leves kiflikockával, párolt fészl, savanyú burgonyafőzelék, rakott tészta. Vacsora: rizses paprikásgomba, gyümölcs.
- KEDD:** Ebéd: húsléves májgaluskával, főtt marhahús, sóskamártás, hagymás burgonyakörítés, aranygaluska borsóval. Vacsora: párizsi ecettel olajjal, almáslepeny.
- SZERDA:** Ebéd: savanyú tojásleves, mákos vagy darásmetélt. Vacsora: meleg töltött tojás, körte, alma.
- CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: gombaleves, sertés-hús vadasan, csőteszta körlettel, citromfelfújt. Vacsora: paprikásburgonya, virsli, madártejt.
- PÉNTEK:** Ebéd: burgonyaleves, paraj bundászemlével, máglyarakás. Vacsora: karfiol vasmorszával, tojásfelfújt.
- SZOMBAT:** Ebéd: gulyásleves csipetkével, szilva, izes burgonyagombóc. Vacsora: ütkörtőjás paradicsommártással, alma, dió.
- VASÁRNAP:** Ebéd: libaprókéles apró zsemlyegombóccal, libamell darálva gombamártással, cellerrel, sült burgonya, képviselőfánk. Vacsora: libamáj, héján sült burgonya libazsírral, tepertő, dérlől tézta, gyümölcs.
- HÉTFŐ:** Ebéd: paradicsomleves libasült, babpüré, uborka, talkedli barackkizzel, Vacsora: rántotta kolbásszal, paprikasaláta, dióspátkó.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

szardellát megtisztítva apróra vágunk és szitán áttörünk, kevés vajban kissé megpirítjuk, 1 lapított evőkanál liszttel meghintjük, feketekávéskanál mustárt adunk bele és tejfellel feleresztjük. Aki savanyún szereti, citromlevet is adhat hozzá.

Mágnás-szelet. Egy kg borjúdióját megmossuk, egészben ujjnyi vastagra kiverjük. Megsózzuk, az egyik oldalát borssal behintjük, jól megszóroszuk vagy vajazzuk, öt keményre főtt tojást a hús szélén szorosan egymás mellé rakunk, a húst összegöngyöljük és erős cernával összekötjük. Ezután zöldséggel, fél vöröshagymával, néhány szem feketeborsal, babérlevéllel, kis kanál mustárral, kevés húslével, fél pohár fehérborral zsírban puhára pároljuk. Ha puha, felszeleljük. A mártást áttörjük szitán, bő tejfellel kevéssé felfőzzük, a húsról keveset öntünk, a többi mártás-csészében tálaljuk. Tetszészerinti köretet adunk hozzá.

cig forró sütőben sütjük. A sütő ajtaját nem szabad az első 5 percben kinyitni, csak azután nyitjuk ki, ha már felnöttek a halmok, a sütő melegét csökkentjük és továbbhűtjük, míg szép sárgára sülnek a halmocskák. Ha már megsültek, kinyitjuk a sütő ajtaját és még 5 percig a sütőben hagyjuk. Ha a fánkok kihűltek, megtöltjük vanília-krémmel. — **Krém.** Hat tojás sárgáját elkeverünk 10 dkg vaniliás cukorral, 5 dkg liszttel. Feleresztjük 4 deci tejfel és tűzön-vízen addig keverjük, míg jó sűrű lesz. Hat tojás fehérjéből kemény habot verünk és jól megcukrozva, a forró krémhez keverjük.

Burgonyás tepertős-pogácsa. Fél kg. lisztet, 35 dkg darált tepertőt, 2 dkg tejen áztatott élesztőt, 1 egész tojást, sót és 1 evőkanál tejfelt jól összedolgozunk deszkán. Háromszor hajtogatjuk, ujjnyi vastagra kisodorjuk és nem túl nagy pogácsákat szaggatunk belőle. Meleg sütőben szép pirosra sütjük.

Lohr Mária (Kronfusz) **Vegytisztító - kelmejestő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

üzenetek

LILLA. Könnyes, szomorú vallomását nehéz szívvel olvastam. Mint egy sebzett madárka, úgy remeg fájdalmas boldogtalanságában. Mosolygó szemmel, dobogó szívvel búcsúzott az utolsó diákévtől. Szívemben a szerelem muzsikáló érzésével, táncolva simult völgyéne karjai közé. Képzetele szakadatlan boldog örömmel himezte tele találkozásait, együtt-létük perceit, örút. Menyasszony. A boldogság kifejezhetetlen fogalmát jelentete számára, olyan valamit, mint a briliáns: a legdrágább értéket képviseli az ékkövek között. A tavasz verőjénje csillogott a szeméből és szerelem nőttön nőtt, imádat mélyült. Völgyéne, mint férfi, talán nem is érti ennek a túlfutott érzésnek a tragikumát, amely fájdalommal kristályosodik a lelkében. Völgyéne boldog, meglegedett és nem veszi észre, hogy az ő kiegyensúlyozott, kevésbé komplikált, néha szinte a közömbösség nyugodt szerelem fájdalmat, életuntagságot okoz. Szenved s titokban sir a kis menyasszony, akiről mindenki azt hiszi, hogy „boldog”. Ne ringassa magát nagy szerelmi ábrándokkal, mert völgyéne a valódi énjét éli. Amilyennek megismerte, olyan marad és olyan lesz házasságuk után is. Ezzel számolnia kell és mert olyan nagyon szereti, el kell fogadja azt a titkolt, fájdalmas boldogságot. A szerelemben sok az önzés, mert az Önéhez hasonló szerelem nem akar megalkudni, egészen magának követeli azt,akit szeret. Ha azt látja, hogy a másikat nem tudja egészen a hatalmába keríteni, emberfeletti kínokat szenved és szenvedésében sokszor igaztalanul vádol, féltékenykedik és szemrehányásával vitát, veszekedést provokál. Aki ilyen mérhetetlenül szeret, annak nagyon figyelmeztetnie kell önmagát és meg kell elégedjen azzal a kevesebb boldogsággal, amit a másik adni tud. A kierőszakolt érzésben, még ha lehetne erőszakolni, nem telne öröme, mert nem érezné az őszinteséget. Nincs abban semmi elszomorító, hogy völgyéne más hálgyeket is csinosnak talál, mert hogy Ön szereti, minden áradozásnál igazabb bizonyítéka az, hogy Ön a menyasszonya. A férfiak különben sem áradozók még a szerelemben sem. Nyugodjon meg és ne sírjon. Ne tegye tönkre kétkedéssel menyasszonysága legszebb idejét, mert később hiába bánná meg, mert sem megállítani, sem visszatolni az időt nem lehet, amely szüntelen forog és magával viszi a fiatal-ságot, amely olyan, mint egy tündérszép álom. Okosan élni a legnagyobb tudomány, hogy ne legyen oka soha bánkódni a mulasztás miatt. Ebben a pillanatban csak erre gondoljon és a srás és önkínzó kétkedések helyett derűsen, vidáman, a reményesség édes illuziójától mámorosan a lelke legmélyén is érezze, hogy boldog menyasszony. Ott csillog már a kitűrt aranykapu, amely várja, hogy átlépje. Várja a boldogság beteljesedése: az áldozatos asszonyi hivatás legnemesebbike.

OTTHONI IVÓKÚRA A CSIZI JÓD-BRÓMOS KONYHASÓS GYÓGVÍZZEL

Orvosilag ajánlva érelmeszesedésnél, neurasteniánál, csont, izületi, mirigybántalmaknál és golyvánál. Megrendelhető: Fürdőigazgatóságnál, Csizfűrdő, vagy Edesutky cég-nél, Budapest, Erzsébet-tér 8.

Kis árva. Panasz és panasz, mint a gátját szakított folyam önti el az életét. Mene-küljön, hogy el ne sodorja. De hova? — hallom segélykérő szavait. Onmagához, a saját fiatalságához, amely magában hordozza az élet ígérését és legyőzi az akadályokat. Illeszkedjen bele jókedvvel és munkakészséggel abba a környezetbe, amelybe a sorsa rendelte. Legyen hálás rokonai iránt, hogy maguknál tartják és nem kell idegenben ugyanúgy, vagy még erősebben dolgoznia, hogy fenntartsa magát. Viszonozza szeretettel gondoskodásukat. Szeretnék, ha olyanhoz menne férjhez, aki gondatlan életet biztosíthatna Önnek. Viszik szórakozni, ismerkedni. Akik így törődnek jövőjével, azok nem lehetnek rideg emberek. Az on-nélküli szomorúságot tegye le, épp úgy, mint egy rossz ruhát. Kellemetlen és rossz érzésekkel nyugtalanítja a lelkét. Az életben mindenkinek ki van jelölve a helye és mindenki érdeme szerint fog boldogulni. Tegyen pontot ezután a családás után, amelyről az a véleményünk, hogy így kellett történni éppen az Ön érdekében. Társaságban legyen kedves, vidám, jókedvű. Beszéljen az otthonáról és mindarról, ami Önt érdekel bátran, közvetlenül. A fiatalságban olyan varázs rejlik, hogy ez magában hódít. Az olyan tisztaszívű, őszinte, egyeneslelkű kislányt önmagáért lehet szeretni, nincs szűksége semmi mesterkedésre. Ne féljen az emberek-től és ne húzódozzon az ismerkedés-től.

Egy értékes könyvvel ajándékozzuk meg azon kedves előfizetőinket, akik lapunk részére egy felvéle előfizetőt szereznek. A könyvajándékot a felvéle előfizetési díj be-érkezése után azonnal megküldjük.
N. FERENCNÉ. Nagyon-nagyon sajnálom Önt, kedves asszonyom és bár a részpét és együttérzés szavainak gyógyító ereje volna és balszámként hatna minden szó, amit Önnek írök és enyhítené szíve bánatát. Az otthonukat, amit együtt, közös ta-karékossággal, közös munkával szerettek, építettek, berendeztek és szépítettek, minden rajta boldogult férje kezének az érintése, izlése. Szorgalmának, ritka értékes férfiu becsületességének, egyenes ka-rakterének emlékét őrzi a megszentelt családi élet, amely olyan fájdalmas hirtelenséggel megszakadt. Szíve sajoj, értelme lázad, az eget ostromolja és éjjel-nappal könnyeivel öntözi arcának sápadt fehérségét. De sem a könny, sem a bánat, sem az elvesztett sirató kétségbeesés nem segít. Az Úr adta, az Úr elvette. Legyen meg az Ó szent akarat. Ezzel az imá-dással térdeljen a Mindenható elé és ad-dig imádkozza, míg fájó szíve elcsende-sül s lelkén felenged a kétségbeesés csüg-gedése. Vigasztalást csak az élet Ura ad-hat s mindaddig, míg nem menekül hozzá gyermeki alázattal, nem tudhat megnyu-godni. Szívünk siet Önhöz, hogy az egye-dül vigasztalóhoz elvezesse.

F. H. EMMA. Köszönjük a kitűnő recep-tet. Hozzuk. Szívesen vesszük a jó, ki-próbált recepteket.
KÉTSÉGBEESETT SZÜLŐK. Egész sereg bizonyítékkal alátámasztó tény, hogy a fizikai és lelkiönosság öröklése nem bizonyítható minden egyénnél. Ezt látszik igazolni az Önök megfigyelése és tapasztalata is. Fiúk normálisan fejlődött és szellemileg is normálisan egy-nívő haladt a jó közepes kortársaival. Aggasztó változás jellemében csak a tizennyolcadik évében jelentkezett, amikor aggodalomra okot adó könnyelműségei, hazudozásai az egész családot megrendítették. Nem használt a szülők feddése, szigor, kérés. Mintha egyik napról a másikra kicsérél-ték volna, az a nézetük. Fiúk valószínű-

Könyhalutterra

és

falakra

a törv. védjegyű

„Éternit”
AZBESZTCEMENT NAGYLEMEZ.

Könnyen tisztán tartható.

ETERNIT MŰVEK
Budapest, V., Berliini tér 5.

leg, amennyire a levélben foglaltakból tájékozódhattunk, akarattyongó és a pubertás korban könnyen befolyásolható. Főként hajlik a könnyelműség felé. Szinte bizonyos, hogy rossz társaságba került és valaki, esetleg többen is, felismerték akaratnélküliségét és befolyásolhatóságát és hatalmukban tartják. Nyomozzák ki, kikkel érintkezik, hova jár s ha nem tudnak hatni rá, el kell távolítani mostani környezetéből, még ha anyagi áldozatba is kerül. De ez még nem elegendő, hanem ajánlatos, sőt mulhatatlanul szükséges orvosilag is megvizsgáltatni, mert számtalan esetben az orvos betekintést nyer a lélek rejtelmeibe is, mélyebben, mint a szülők, akik előtt a természet, problémával viaskodó gyermek lelke szerelmes titkolódzással csukódik be. Halaszthatatlan sürgős a közbe lépés, ne hogy későn jöjjen a mentési segítség.

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A «Rapid» kézi kötőkészülekről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint a kötőtűkkel 10 nap alatt. A «Rapid» kézi kötőkészülékkel minden kötés-minta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletesek, minden fonaira alkalmas, kezelése egyszerű és a háznál utasításból különös képzettség nélkül el-sajátható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetőt küld: Áruforgalmi KFT, Budapest, IV., Sütő-utca 2.

S. GY. Mélyből törnek fel érzései és gondolatai, mint forró gejzirek, de mire felérnek a csillogóan gyöngyöző lélek sugarai: megtörve, cseppenként visszahullanak a mélybe, ahonnan valami isteni

HERNYÓSELYEM

harisnyák szépek, finomak!

ALACSONY árak!

HEILIG

harisnyaház

A jó minőségek szaküzlete

Budapest, VII., Rákóczi út 26

erőnek engedelmessé a magasba tört. De még nem művésze a gondolatát kifejező szavak zengő muzsikává való hangolásának. Olyanok kerülnek egymás mellé, amelyek ahelyett, hogy egymásba olvadnának, csattanón sűrűlődnak vagy nagyot zökkenve megmerednek. A költészet a lélek zengő muzsikája, amit a szavak kötöznek az olvasó számára. Tele van ígérettel, mondanivalókkal. Pár hónapot, vagy egy évet is áldozzon arra, hogy olvassa, tanulmányozza klasszikusainkat, lírikusainkat s hiszem, hogy sokat fejlődhet Köszönöm bizalmát. Örülök, ha tanácsommal segítségére lehetnék.

AKAROK. Kitudó ritmusérzékkel, könnyen oldja meg a verselés technikáját. Talán éppen ez a könnyűség az oka, hogy nem keresi a gondolat mélységét és magasságát. Az Ön tehetségétől többet, tökéletesebbet várunk.

Tanácsalan. Nincs más megoldás, kedves asszonyom, Ön is meggyőződhetett, csak egyetlen egy, teljesíteni férje kívánását. Minél előbb, annál jobb, hogy mindketten megnyugodjanak. Még anyagi áldozatot se kíméljen. Az Ön nyugalma, boldogsága érdekében nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy mennyire fontos a dolog rendbetétele. Ha a férfit elfogja a gyermek iránti vágy, nem tud lemondani róla, vagy ha olyan ok merül fel, ami leküzdhetetlen akadályt jelent, hosszú ideig elveszti lelki egyensúlyát. Ha csak a legkisebb remény táplálja Önöket, nem műljon Nagyságos Asszonyom lelki harmóniájuk visszaállítására.

Gondos mama. A nevelés elsősorban előkészítés a további életre. Már a serdülőkorban levő ifjúságnak tudnia kell, hogy alkalmazkodjon társaihoz és a felnőttekhez. Sok anya cseréli fel a következeteséget a szigorúsággal. Egyesek úgy őrzik meg tekintélyüket, hogy a gyermek minden kérésére előbb «nem»-et mondanak, de ha a gyerek átláthatosan kitarik kérésére mellett és könyörgését nem hagyja abba, engednek a szigorúságból és amit előbb megtagadtak, azt engedélyezik. Vannak anyák, akiknek legfőbb nevelési elvük abban nyilvánul meg, hogy a gyerek minden kérését elutasítják. Tévesen azt hiszik, hogy a nevelés tudománya a tilamban rejlik. Visszaélnék vele, pedig a a túlzott szigor a gyermekben ellenállást fejt ki és arra ösztönzi, hogy kibújjon alóla. A családi életben alig találunk komoly nevelési rendszert. Talán ez is egyik oka, hogy a mai fiatalok a szülőkkel szemben mindenben keresztülviszi a saját akaratát. Veszedelem származik belőle, ha a szülők belefáradnak a gyermekük gondolata és cselekedetei felletti örökösbe és magukra hagyják őket. A családi nevelésben ez majdnem tipikus jelenség és olyan súlyos katasztrófát rejt magában, amintre az első pillanathban nem is gondolnak. Aki elmulasztotta a nevelés eszközeit már a gyermekkorban alkalmazni gyermekeinél, annak nem lesz könnyű dolga pótolni a mulasztását. A nevelés legfőbb elve az igazságosság és a következetesség. A szülő tekintélyét rombolja le, ha a gyermek azt tapasztalja, hogy igaztalanul

dorgálják és utasítják el. Ha valamitől eltiltjuk, adjuk magyarázatát, hogy miért nem teljesíthető kérése. Soha ne változtassuk meg előbbi rendelkezésünket s csak olyantól tiltunk el, aminek a helytelenségét indokolni tudjuk. A korlátozásban rejlik a nevelés eszköze, de ezeket a korlátokat úgy kell alkalmazni, hogy a gyermek ne vegye észre és ne hogy fogolyának érezze magát, mert ha észreveszi, azon fog mesterkedni, hogy ledöntse. A szülők szigorúsága ne arra irányuljon, hogy a gyermeket megfoszsa az önállóságától és akarategyőre, befolyásolható, ellenállásra képtelen bábba gyurja át egyéniségét. A gyermek megfigyeli szüleit s ha azt tapasztalja, hogy szigorúságuk nem egyéb, mint a szülői hatalom érettelése vele, a gyermekkel szemben és sokszor ok nélkül részűl fejelemben, talán csak azért, mert az apának valami nem sikerült, rossz kedvvel jött haza, vagy az anya csupán szézből nem enged kérésének, amitől máskor nem tiltotta el: az ilyen hangulat-parancs elkésérisi a gyermeket, aki akkor sem engedelmessékedik szüleinek, ha azok va'ami komoly ok miatt ellenzik valamely kérésé teljesítését. A gyermek-nevelési probléma legelső és legfontosabb követelménye a szülők fegyelmeztsége és őnura'ra, hogy tárgyilagosságát és igazságosságát a gyermek önmagában se vonhassa kétségbe.

Egy 19 éves vidéki leány. Számtalanszor ismételtük, hogy névtelen leveleket nem vehetünk figyelembe. Ez a sorsa az Ön levelenek is.

ŐSZ. Bággyadt, borongós hangulatú versében megkapó szépségekkel találkozunk. Azonban nem eléggé csiszolt. Öntől többet várunk.

Olvasom. „Mit szerettek a nőben” jelítség leveleket. A férfiak hozzászólásaiból azt látom, hogy csak a nőknél találnak hibát. Pedig tévedés, mi tárgyilagosaabbak vagyunk, mert tudjuk, hogy a nőknél éppen így családunk, mint magukban, kedves férfiak. Az udvarlást Önök ott szokták elkezdni és folytatni is, ahol a szemükbe nevetnek, kacéran csicseregnek. Ezek a „nagyszerű” leányok, mert lehel velük randevúzni. De amikor az édes mamájuk egyszer azt mondja: „Édes fiam, házasodj meg, szeretném, ha egy kedves, szorgalmas kis feleséget hoznál, aki engem is szeret”, akkor önök kitérnek, hogy nem nőülünk! Nincs olyan lány, akit elvehetnénk feleségnek. Randevúra járnak és csak folyton a „flört”. Nincs magukhoz való lány, azt gondolják. Nézzenek kedves férfiak csak a drága jó édesanyák szemébe. Úgy-e, ök jó feleségek? Próbálják meg az édes jó anyákon keresztül értékelni a nőt. Keressék a lelket, a szívet, a jósgót és kedvességet. Ha ezeket keresik, meg is találják a jó feleséget. Többet ér a szív jósgója, a lélek szépsége, minden hománynál és külső szépségnél. Ezeket a lányokat a hangos, flörtölő lányok között nem találják meg, csak a szolid otthonukban. Azt halljuk, hogy kell, legyen a nőben egy kis kacérság. Legyen! De ne vegye azt túlzásba, hogy a férfiak félre ne értsék. Vannak rendes, szorgalmas, házias, tisztalelkű és jószívű lányok és vannak nemeslelkű, jóindulatú szerető férfiak is. Tehát a jó és a rossz mindenütt megtalálható. Hogy modernek a nők, bizony azok vagyunk. Mert dolgozunk. A megélhetés a fő. Moderneke vagyunk, mert lételesen öltözködünk, strandolunk és sportolunk is szabad időnkben. Ennyire moderneke vagyunk. Ezért ne lehetne feleséggül venni bennünket? **Orosz-házi lányok.**

APRÓHÍRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szerett első szó díja 30 fillér. Tízgő szavak aluli szöveg hirdetés díja 1 pengő 50 fill. Jelítség hirdetésre érkezé levelek továbbítására hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fill. A hirdetés díja előre beküldendő.

Intelligens, közepkorú úriasszony vállalná két tagból álló családi vagy magános úrnő háztartása vezetését a fővárosban lakásért és kosztírt. Intelligenciájánál fogva felolvasó és társalkodónő szerep betöltésére is alkalmas. Kívánása, hogy megállapodás szerint este 5-6 óráról szabadon rendelkezessen az idejével. Levelet: „Urinő” jelígre kiadóba kér.

Pestre érkezé családok számára úri otthoni nyujtok. Dolánék, Ferenciek tere 7. II. 5.

Bundák, rókák, alakítások Kókay Endre szücs-mesteréül, V., Vilmos császár-út 10. Tel. 386-784.

Budapeste érkezé úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyző, Orczy-út 40. I. 10.

Nőiszabóság, plüssézem, mestervizsga. Kalocsay Corvin-tér 1. Telefon: 167-478.

Budapeste érkezéköneke, „Úri otthoni” nyujtok 2 pengőtől. Hajdúné ny. MÁV főintéző nejje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 132-900

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sűrgősen vennék. Telefon: 139-503. Zongoraterem.

ALOGJEGYERT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénz fizetek. Baross ékszerház. VIII., Baross-utca 83. szám. Telefon: 134-4770

Rövid, fekete gyarkörzongora kettőszáz külföldi nyerszár, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantáltak, jókarban. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknél előlegmőkli legcsekélyebb részre. Rákóczi-út öten. Zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Csillárdiűű egész évben nyitva. Gyönyörű vendékház, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penzió. Prospektus. Csillárdiűű, Mátrásziűű.

Zongorák, pianók előlegmőkli húspengés részlete 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongorateremben. Erzsébet-körút huszonnhat. Bérzongorák csoda olcsón!

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat, mestervizsga. Elit-szalón, Erzsébet-körút 46.

Gazdasági és háztartási leányiskola. három évfolyamos, növénykedvelők meg felvesz. Budapest, III., Keve-utca 50. Római-fürdő.

Hájszálak, szemölcsök végleges eltávolítása, modern gészápolás, tanítványok kiképzése, vitéz Gallai Gépg Nándorné, VI., Andrásy-út 53. II. 8. Kozmetikai Intézet.

József-körút 65. Grimm József aranyéremmel kitűntetett zongorakészítő. Zongorák pianók legolcsóbban, részlete, garanciával.

Fiatalléány jó bizonyítvánnyal állást keres 1-2 gyermek mellé. Takarításban segítkezik. Cím: özv. Frigyes Antalné, Tatabánya, Erdősor 155/2.

Dívatszalon legszébb kivételben készit angol és francia kosztümököt, ruhákat, estélyi és menyasszonyi ruhákat, méltányos áron. Legmodernebb szabást és varrást tanit. Kovács Mihályné. Teréz-körút 15 (Andrásy-út sarok). I. v. 35.

Állást keres erős, egészséges, 22 éves jó leány jó bizonyítvánnyal gyermekek mellé. Háztartásban segít. Vincze Anna, Pászto.

Okli, tanítónő gyermek mellé, társalkodónőnek, háziaszóny támaszál ajánlkozok. Ajánlatokat a kiadóhivatal továbbit. Megbízható. Levelet: „Keresztény” jelígre kiadóba kérek.

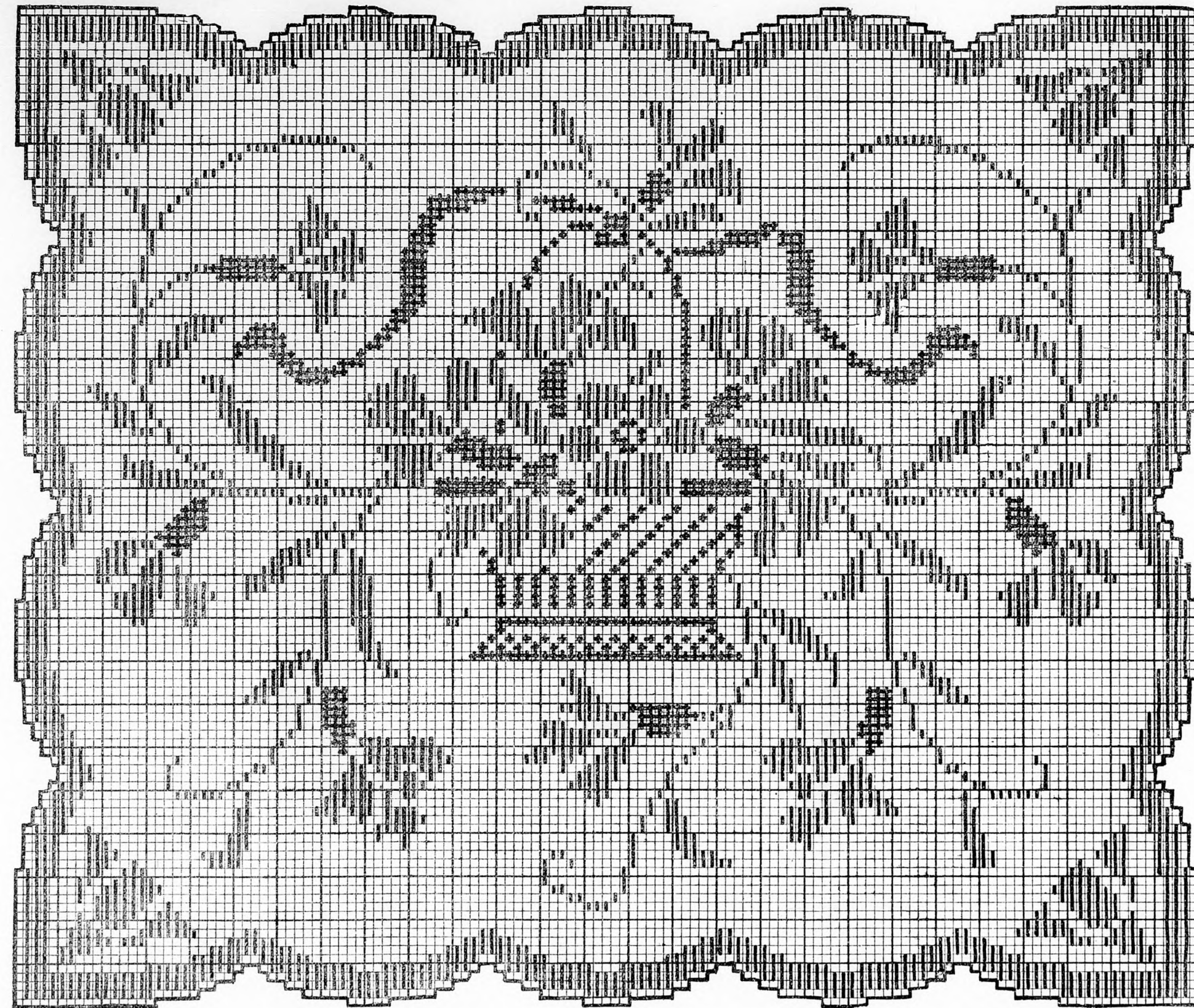
Női ruhákat kosztümökét, kabátokat elsőrendű kivitelben jutányosan készitek. Szabásom kifőzéstalan. Lelkismeretesen kidolgozom. Höflinger, Keeskeméti u. 4.

Felelés szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem frűzünk meg. A lap cikkeit és képeket átvétel és közlése illos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungria Hírlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 1887.39. Felelős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

DR. FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI LABORATORIUMÁNAK KÉSZÍTMÉNYEI VEZETNEKI «JUNO» kozmetikai intézet, Budapest, IV., Károly király-út 24. szám. Telefon: 389-159. Szépségápolás. Végleges szőrtelenítés és szemölcsirtás felelősséggel. Tanítványok kiképzése. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

A Magyar Nők Lapja 1939. évi november havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

Kérjük
kedves előfizetőinket,
hogy kézimunka-
szükségleteiket
szerezzék be a MUL
kézimunkaboltjában
Budapest,
VI., Teréz-körút 6.
Telefonszám:
12-13-19

1. HORGOLT TERÍTŐ.

116×135 kocka. Zsúrkocsira vagy kisebb asz-
talra igen alkalmas. Horgolásához 8-as MUL
gyöngyfonál, 5 dekás motring ára 60 fillér.

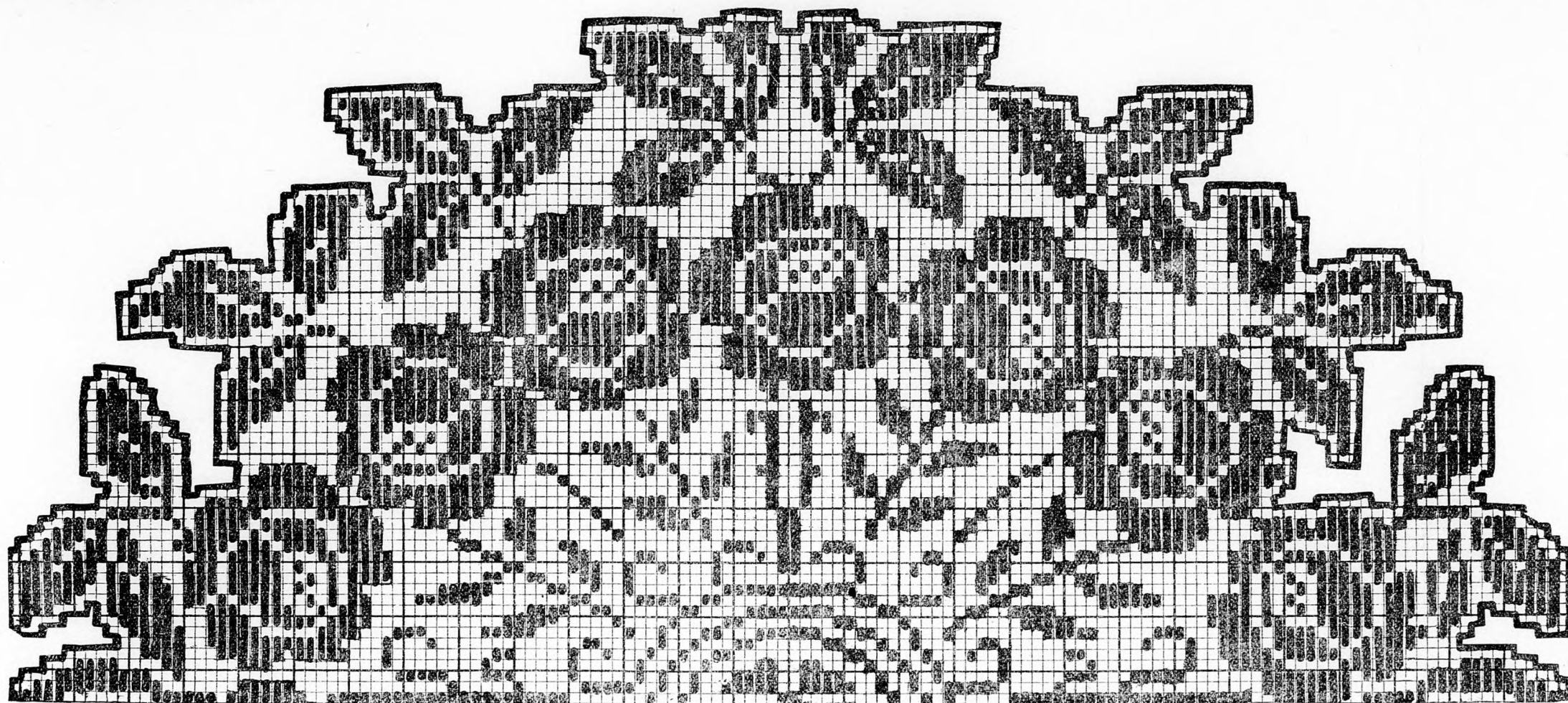
Az összes kézimunkaanyagok megrendelhe-
tők a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6

Kézimunkák készítésére készséggel ad
felvilágosítást.

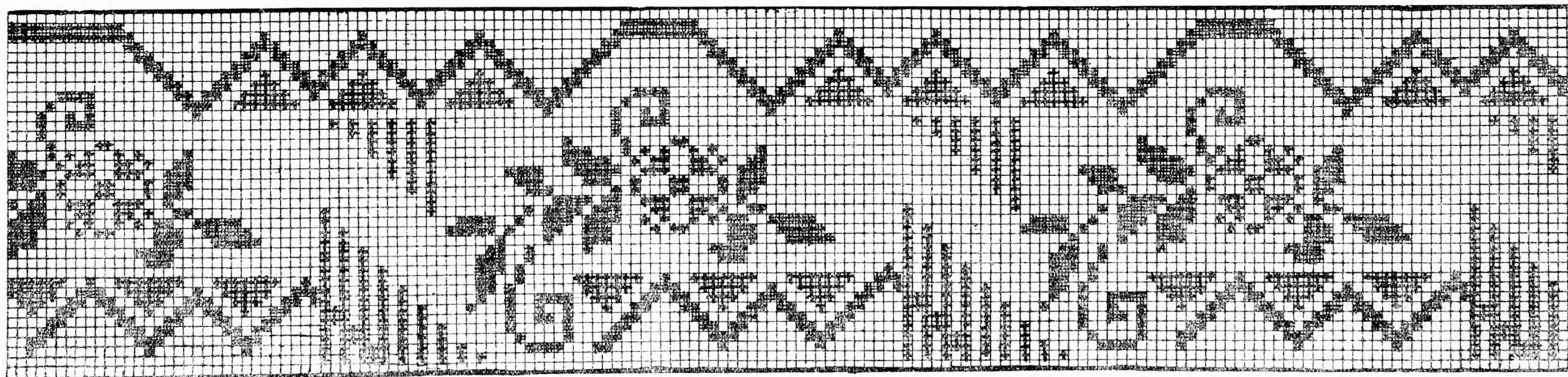
előfizetőjét, hogy mindennemű kézimunkaszükségletét a kézimunkaboltban

A MUL Kézimunkaboltja szeretettel kéri minden egyes

szerezze be Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám alatt

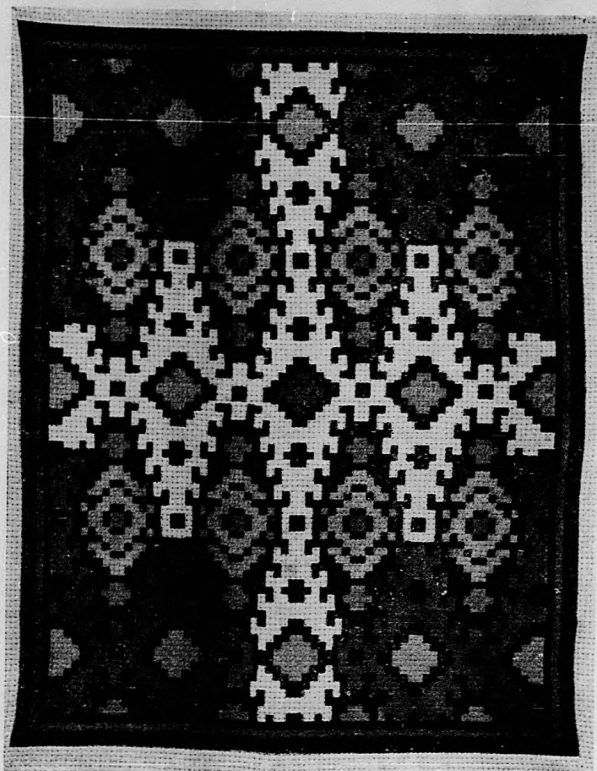

2. FILE VAGY HORGOLT TERÍTŐ. 128 kocka. Készíthetjük kisebb vagy nagyobb méretben, amint az asztal mérete kívánja. 5 mm-rel készítve 64 cm átmérőjű terítő lesz, melyhez 10-es Mul gyöngyfonalat használunk. Nagyobb terítőhöz 5-ös vagy 8-as gyöngyfonalat veszünk, melyből 1 motring, 5 deka ára 60 fillér.

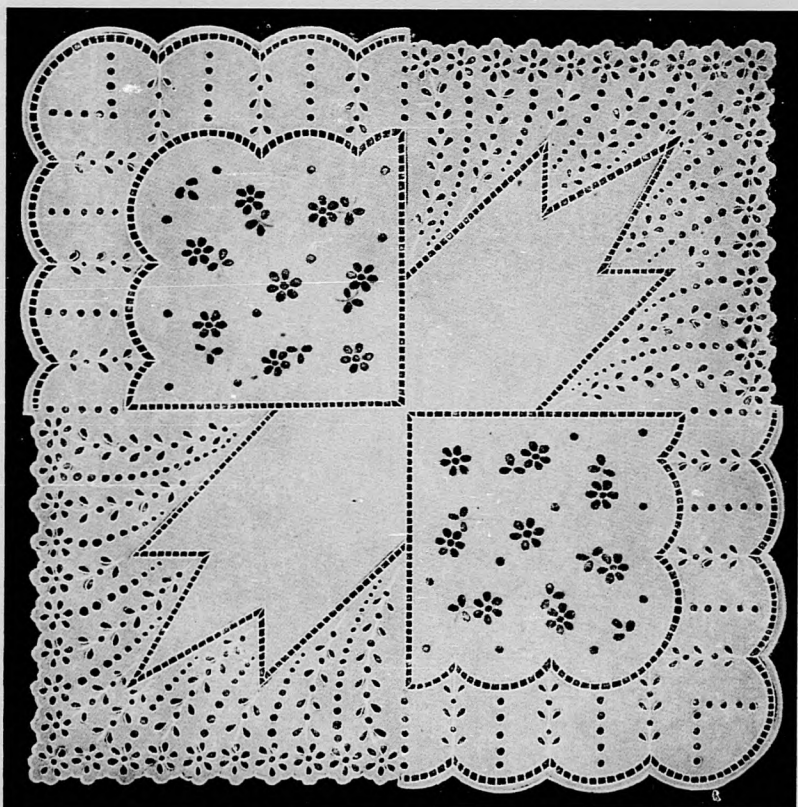

3. RECE VAGY HORGOLT BETÉT. 35 kocka széles. Horgolásához 60-as horgoló cérnát használunk.

*A
Magyar Nők Lapja
első félévi bekötési
táblája 2 P 50 fillér
beküldése ellenében
a kiadóban
(IV, Ferenciek-tere 7
II. emelet) kapható*

4

4

KELIM-PÁRNALAP

40×50 centiméter méretben előfestve, ára P 2.40
Kidolgozásához gyapjúfőnál dekája 20 fillér.

5

MADEIRA-MILIŐK

80×80 centiméter méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, bármelyik minta ára P 2.30

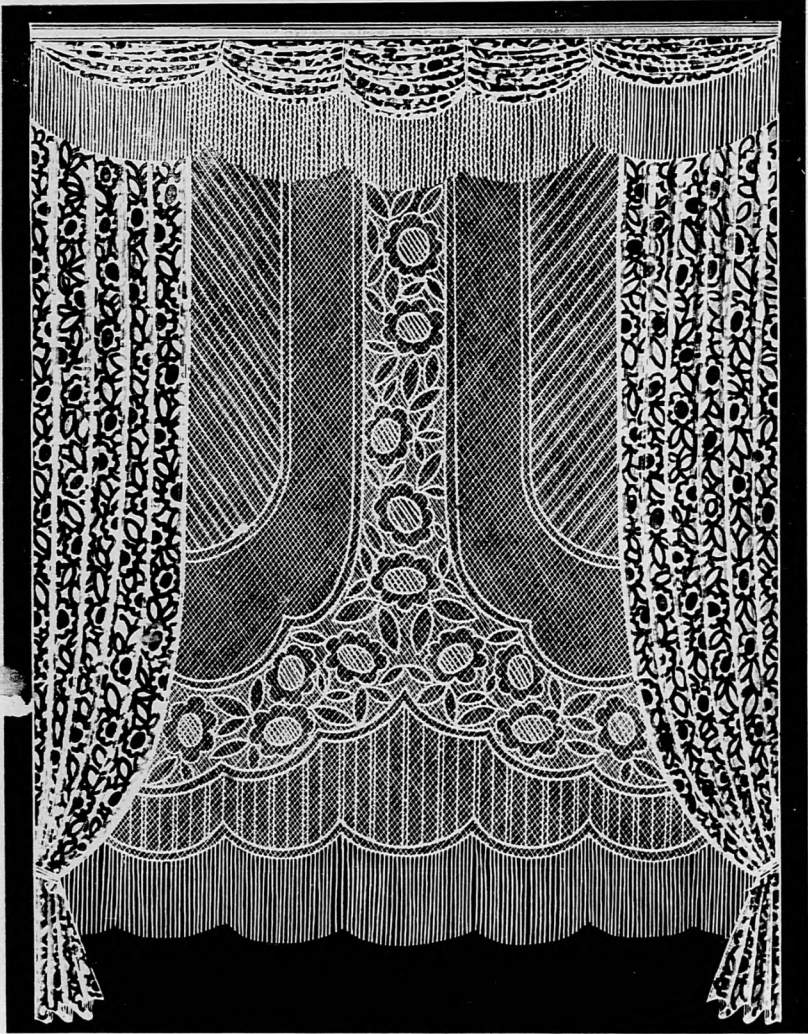
Szúrt-sablonya P 1.20

A papír korlátozására való tekintettel a kézimunka szöveget csak röviden ismertethetjük.

Bármilyen kérdésre postán készséggel adunk felvilágosítást.

5

MAGYAR NŐK LAPJA

Urizoba függöny. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában